Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2277 | 4 PAGINI — 20 BANI | Joi 30 august 1956

In aceste zile, la Congresul Mondial al Studenţilor

— Prin telefon de la trimisul nostru —

Am auzit ieri în sala Congresului o observaţie foarte justă a unei delegate franceze: „Lucrările Congresului, spunea ea, au loc nu numai în timpul şedinţelor, ci şi în pauzele dintre şedinţe". Cineva care s-ar plimba pentru prima oară prin foaierele imense ale clădirii unde se ţine Congresul nu ar putea sesiza imediat acest adevăr. Privirile i-ar fi atrase în primul rînd de neobişnuita animaţie ce domneşte în pauze, de veselia şi glumele ce izbucnesc cînd ici, cînd colo. In fiecare pauză se scriu zeci şi zeci de cărţi poştale ilustrate, care pornesc în toate părţile globului: standurile cu cărţi şi cele la care se găsesc mici cadouri sînt asaltate.

Şi totuşi în pauze se lucrează. Se schimbă păreri, se încearcă să se realizeze apropierea unor puncte de vedere. In pauze se oglindeşte de altfel o caracteristică a acestui Congres: discuţiile vii, sincere, dorinţa de a se ajunge la o înţelegere privind cooperarea între organizaţiile studenţeşti din diferite ţări.

*

In şedinţa de noapte din 28 spre 29 august s-au încheiat discuţiile asupra primului punct de pe ordinea de zi. Voi încerca să prezint pe scurt cititorilor esenţa acestor discuţii.

In timpul şedinţelor plenare s-au ivit uneori controverse asupra chestiunii în legătură cu care existau mai multe puncte de vedere. Dar, spiritul de care este animată marea majoritate a participanţilor a învins în cele din urmă. Apare limpede că destinderea încordării internaţionale a influenţat în mare măsură şi asupra relaţiilor dintre diferite organizaţii studenţeşti.

In rîndurile participanţilor la Congres s-a bucurat de o mare atenţie propunerea făcută de delegaţia Uniunii Naţionale a Studenţilor Francezi (U.N.E.F.) organizaţie care nu face parte din U.I.S. şi care timp de mai mulţi ani nu a participat la Congresele acesteia. Propunerea delegaţiei franceze constă în esenţă în convocarea unei conferinţe de cooperare la care să fie invitate toate uniunile naţionale ale studenţilor. De asemenea U.N.E.F.-ul a făcut şi propunerea de a se organiza la Paris, în septembrie 1957, Jocurile Mondiale Universitare.

Deşi între U.N.E.F. şi alte organizaţii naţionale studenţeşti, există încă puncte de vedere deosebite în unele probleme, totuşi aşa cum era şi firesc, propunerea a fost primită cu interes şi sprijinită de cei mai mulţi participanţi la Congres. Singurul care a respins în cuvîntul său propunerile U.N.E.F. a fost observatorul din partea Uniunii Naţionale a studenţilor din Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord.

Şi alte delegaţii au făcut diferite propuneri menite să lărgească colaborarea organizaţiilor studenţeşti. De pildă, luînd ca exemplu succesele pe care le-a realizat Conferinţa de la Bandung a studenţilor din ţările Africii şi Asiei, delegatul indian a propus ca uniunile naţionale ale studenţilor din ţări vecine să se întîlnească şi să încheie între ele acorduri, ceea ce ar duce la lărgirea cooperării regionale.

In cuvîntul său şeful delegaţiei studenţeşti din Japonia a adus unele critici U.I.S.-ului, în dorinţa, aşa cum a declarat el, întăririi acestei organizaţii. El a cerut ca unitatea mişcării studenţeşti să se facă pe baza acţiunilor studenţeşti pentru pace, pentru dezarmare, împotriva experimentării armelor atomice şi împotriva colonialismului.

In cuvîntul lor reprezentanţii delegaţiilor studenţeşti din ţările arabe au adus o contribuţie pozitivă în direcţia sprijinirii U.I.S. în care şi-au afirmat încrederea.

Cu o mare atenţie a ascultat Congresul intervenţiile şefului delegaţiei studenţilor sovietici, Tumanova. Vorbitoarea a arătat că unitatea mişcării studenţeşti nu este un scop în sine, ci un mijloc de a satisface nevoile şi revendicările studenţeşti. Şeful delegaţiei sovietice a arătat că delegaţia sa priveşte favorabil cooperarea între U.I.S. şi alte organizaţii internaţionale şi că este pentru cooperare între U.I.S. şi organizaţiile naţionale studenţeşti nemembre ale U.I.S.

Referindu-se la propunerile U.N.E.F., şeful delegaţiei sovietice a arătat că fiecare trebuie nu numai să susţină propunerile acesteia, dar şi să-şi aducă contribuţia la realizarea lor.

Deasemenea, unii din reprezentanţii organizaţiilor studenţeşti neafiliate la U.I.S. s-au pronunţat pentru unitate. Astfel, M. Bolkenştein, observator din partea Uniunii Studenţeşti din Amsterdam, deşi a adus unele critici U.I.S.-ului, şi şi-a exprimat părerea că organizaţiile studenţeşti internaţionale nu trebuie să se ocupe de problemele politice internaţionale, el a arătat că unitatea mişcării studenţeşti este posibilă în multe domenii de activitate.

O contribuţie însemnată la discuţii au adus delegaţii din R. P. Chineză şi din celelalte ţări de democraţie populară. In cuvîntul său, şeful delegaţiei romîne, I. Iliescu, a informat Congresul asupra înfiinţării în Romînia a asociaţiilor studenţeşti. El a arătat că studenţii romîni sprijină U.I.S. şi apreciază pozitiv acţiunile acesteia pe linia lărgirii colaborării studenţeşti internaţionale.

Vorbitorul a arătat că studenţii romîni vor continua să sprijine U.I.S., fiind convinşi că U.I.S. poate şi trebuie să joace un rol pozitiv în lărgirea colaborării dintre studenţii lumii.

In acelaşi timp, conducătorul delegaţiei romîne a făcut unele obiecţiuni cu privire la activitatea C.O.S.E.C. şi la propunerea unor delegaţi de a lua C.O.S.E.C.-ul ca bază pentru realizarea unităţii mondiale studenţeşti. Vorbitorul a arătat în încheiere că delegaţia studenţilor romîni, consideră pozitivă propunerea U.N.E.F.-ului, apreciind această propunere ca o contribuţie concretă pe linia colaborării studenţeşti.

Deşi majoritatea delegaţiilor şi observatorilor şi-au manifestat dorinţa sinceră de a contribui la dezvoltarea cooperării mondiale studenţeşti, au existat în timpul discuţiilor încercări izolate de a abate cursul firesc al eforturilor generale.

Asemenea discuţii a încercat să alimenteze printre alţii Al. Freeman, din partea Uniunii Naţionale a Studenţilor din Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda de nord.

Delegaţia romînă, dornică să facă totul pentru a contribui în mod practic la succesul lucrărilor Congresului, a propus, în numele ei şi a încă 5 delegaţii (China, Birmania, Bulgaria, Ecuador şi Bolivia) încetarea oricăror discuţii sterile, menite să stînjenească rezolvarea problemelor esenţiale privind cooperarea studenţească. Congresul a aprobat în unanimitate propunerea făcută din iniţiativa delegaţiei noastre.

In prezent, se poate spune că s-a statornicit o asemenea atmosferă, care îndreptăţeşte pe cei mai mulţi să-şi exprime încrederea în succesul lucrărilor celui de al IV-lea Congres Mondial al Studenţilor.

In după-amiaza zilei de 29 august, au început lucrările pe comisii.

SERGIU POPPER

Praga, august

100 de „savanţi" în EXPEDIŢIE

(II)

Unde şi-a scris poate Eminescu poemul

„...De treci codrii de aramă, de departe vezi albind
Şi-auzi mîndra glăsuire a pădurii de argint..."

Să fie oare acest codru de mesteceni, pădurea cîntată de Eminescu în basmul „Călin"? In faţa noastră, la marginea şoselii ce duce spre Mînăstirea Văratec, se află un ochi de poieniţă, înconjurat de mesteceni bătrîni cu coaja albă şi strălucitoare ca argintul. Oamenii locului îi spun „Pădurea lui Eminescu". Moş Caban, venit anume cu noi din sat, susţine că, neapărat, chiar aici, pe buturuga aceea din mijlocul poieniţei, trebuie să fi stat Eminescu şi să-şi fi scris poemul.

In ţara legendelor

De aici, maşinile ne duc spre Mînăstirea Agapia, ascunsă în scorbura munţilor, zugrăvită de Grigorescu în întregime, pe cînd avea numai 20 de ani.

In muzeul mînăstirii, copiii văd, în fotocopie, una din „filele de poveste" originale ale basmului „Călin". Alături se află cîteva poezii ale lui Vlahuţă, o scrisoare a lui Caragiale şi alte urme ale marilor noştri scriitori care au trecut pe aci. O clipă mai tîrziu, „istoricii" se uimesc în faţa unui tron de cristal în care au „descoperit" (de necrezut!) mînecuţe domneşti, cusute în fir de aur, purtate odinioară de Petre Şchiopu şi Alexandru Lăpuşneanu. Iată şi tăvi din aur masiv pentru primirea oaspeţilor, de pe vremea lui Ştefan cel Mare!

Ne continuăm drumul spre Tg. Neamţ. Membrii expediţiei au ocazia să viziteze un loc istoric, neasemuit de măreţ. Locul pe care se ridică, gigantice, stăpînind împrejurimile cu fantastica lor coroană de piatră, ruinele Cetăţii Neamţului. Cîtă tăcere pe aceste tărîmuri! Fostele încăperi cu ziduri de stîncă, spre care urcau în ropote asurzitoare călăreţi şi bubuiau tunuri vrăjmaşe, dorm acum nevăzute, înviind, una cîte una în povestirile bătrînului paznic Gheorghe Dan. Copiii îl ascultă strînşi în juru-i, pe iarba înaltă şi proaspătă, cu caietele deschise.

Această uriaşă cetate n-a fost cucerită de duşmani, decît abia după ce s-a sfîrşit domnia lui Ştefan. Alexandru Lăpuşneanu i-a dat foc, din ordinul turcilor. Vechile ziduri se înalţă şi astăzi, trufaşe, aducînd din depărtarea anilor dovezi ale unei uimitoare priceperi în construcţie a poporului moldovean „Tehnicienii" analizează o cărămidă. De sute de ani ea stă întreagă, neciuntită, în bătaia ploilor! Paznicul îi vede şi le spune cu glas blînd şi mîndru:

— Luaţi aminte, copii, cu cîtă dibăcie mai ştiau să lucre înaintaşii noştri şi învăţaţi aiasta de la ei.

Inconjurăm cetatea şi privim în jos, spre valea larg deschisă a Ozanei. Vor uita, oare, vreodată copiii această clipă rară? In faţa şi împrejurul nostru se află acele locuri pline de farmec din „Amintirile" lui Creangă. Spre răsărit, cam în spatele dealului Cetăţii, se ascunde Mînăstirea Neamţului. Jos, sub deal, satul Vînători, în care trăiesc liberi vrednicii urmaşi ai păzitorilor cetăţii, în stînga Tîrgul Neamţului, iar dincolo, peste apă, se arată sclipind printre frunzişul pomilor, casele humuleştenilor. Un crîmpei dintr-o ţară de basm. Toată după amiaza aceasta vom petrece-o acum, cutreierînd prin Humuleşti şi ne vom duce apoi şi pînă la Pipirig, unde a trăit cîndva bunicul lui Creangă. Să mergem mai repede, copiii!

Spre floarea înălţimilor

Plecasem de mult din satul Pipirig, în care „folcloriştii" se străduiseră aproape două ceasuri să înveţe melodia unor prea frumoase cîntece, create de ţapinarul Corduneanu şi iată-ne acum la schitul Durău, zidit într-un cuib de fîneaţă de la poalele Ceahlăului. După cum spune conducătoarea expediţiei, tovarăşa Lora, va trebui să ne oprim aici o vreme pentru a ne pregăti de urcuş. Cei din activul pionieresc au găsit însă în acest răstimp un lucru şi mai de preţ de făcut; într-o consfătuire scurtă, au hotărît sprijinirea la urcuş a membrilor mai slabi ai expediţiei.

Pornim înşiruiţi unul cîte unul pe o cărare cotită. După vreo trei sferturi de ceas, brazii ne înconjoară de peste tot cu un întuneric răcoros. „Elevii sanitari" au atras atenţia tuturor că orice cuvînt în timpul urcuşului consumă energie. Cîtă vreme să fi urcat? Nici două ceasuri şi, deasupra noastră, îşi descoperă fruntea crestele vinete ale Ceahlăului. O zare largă de lumină roşietică ne întîmpină veselă arătîndu-ne soarele gata, gata să apună. Poposim la cabana „7 Noiembrie", unde ne odihnim pînă dimineaţa, iar aproape de prînz micii „cercetători" sînt cei mai înalţi oameni din Moldova! Incepe una din cele mai interesante zile ale expediţiei. Masivul Ceahlăului e cercetat de pionieri prin prisma diferitelor „specialităţi".

Cum s-au născut formele acestea ascuţite şi ciudate ale crestelor? „Geologii" observă că ele nu-s altceva decît nişte şisturi peste care vremea a depus calcarul alb şi friabil favorizînd apariţia fenomenelor carstice. Datorită constituţiei geologice, Ceahlăul are şi o haină vegetală multiformă. La poale, de la locul de unde urcasem cu o zi în urmă, se întinde pînă mai sus, zona făgetului. Apoi îi urmează moliftul umbros, pînă la Durău. De aici, moliftul se răreşte, luîndu-i locul jnepenii şi ienuperii pitici, care demonstrează micilor „cercetători" procesul de adaptare a plantei la condiţiile mediului. Ultima zonă, a vîrfurilor alpine, e un covor de muşchi cenuşiu, împestriţat cu ierburi şi flori de stîncă. Pionierii notează aceste observaţii în jurnalele lor de expediţie.

Incă de dimineaţă mai toţi „specialiştii" au găsit aici de lucru. La cabana Durău „folcloriştii" ascultă povestirile a patru ciobani urcaţi aici cu treburi pentru a doua zi la „Sărbătoarea munţilor". Stau aşezaţi la umbra de molift, împresuraţi de pretutindeni de stînci cu forme ciudate, cărora poporul le-a dat numiri legendare. Iată, în zare, trupul încremenit al ciobăniţei „Dochia" şi „Piatra cu bani" în scorbura căreia pe timpul cnejilor, boierii şi-au ascuns averile, de teama duşmanilor. Privirile copiilor se opresc pe o uriaşă cocoaşe de piatră care stă înfiptă în spinarea Ceahlăului, numită, după limba teutonilor, „Panaghia", adică „Pion". Jos, în valea adîncită ca un jgheab, într-o grozavă bătălie cu ungurii, s-a retras cu oştenii săi Dragoş Vodă. Oamenii au numit valea „Jgheabul lui Vodă".

In această vreme, la poalele unei stînci, „naturaliştii" trăiesc poate, clipa cea mai emoţionantă din tot timpul expediţiei. Cine urcă sus, în vîrful retezat al stîncii să culeagă rara şi minunata „Leontopodium alpinum", măiastra floare a înălţimilor? Profesorul Mihăilescu Artur o arată cum tremură pe umerii stîncii, învăluită în argintul soarelui.

...Urcaţi, „naturaliştilor" dragi! Fiţi îndrăzneţi ca şi această floare a înălţimilor, care împodobeşte cu frumuseţea ei stîncile uscate şi goale! Ea nu se teme să crească aici, departe, sus, pentru că dintre toate florile pămîntului ea iubeşte cel mai mult soarele şi lumina. Acelaşi soare şi aceeaşi lumină pe care o iubiţi şi voi!

*

In prima duminică după sosirea în Capitală, cei aproape 100 de „cercetători" de pe valea Bistriţei, se aflau la „marea serbare a tinerilor turişti" de la Palatul Pionierilor. In această dimineaţă ei s-au întîlnit cu membrii celorlalte expediţii pionereşti care au cutreierat valea Oltului şi Munţii Apuseni. „Oamenii de ştiinţă" au făcut un larg schimb de păreri şi impresii, şi-au comunicat observaţiile, au ajuns la concluzii comune. Metoda intuitivă în procesul de învăţămînt şi-a dovedit încă odată eficacitatea. Peste cîteva zile, cînd porţile şcolilor se vor deschide din nou, membrii expediţiilor nu vor mai urmări pe hărţi frumuseţile patriei ca pe nişte semne şi linii abstracte. Dincolo de legendele cartografice se vor profila contururile aievea ale atîtor colţuri de ţară „cercetate" cu ochi avizi de cunoştinţe.

V. BARAN

Tineri brigadieri pe şantiere

— UNDE MERGEŢI?

— Să construim pentru mineri!

Numărul tinerilor entuziaşti care s-au adunat la Uricani, între munţi, pe malul Jiului, să ajute la ridicarea unui oraş cu desăvîrşire nou, a sporit în aceste zile cu 100.

100 de brigadieri de pe şantierele din Bucureşti şi în special de la şantierul „Casa Scintei", au plecat în seara zilei de 28 august la Uricani.

Au venit în camioane la Gara de Nord. Cîntau cîntece de brigadieri. Cînd au părăsit şantierul „Casa Scinteii" au strigat din coloană:

— La revedere, Bucureşti!

Era printre ei şi Sultan Petru, cel mai bun brigadier de pe şantierul „Casa Scinteii". El a plecat la Uricani împreună cu toată brigada. „Dacă s-au terminat aici lucrările, mergem în altă parte. Asta-i rostul nostru: să construim!" — şi-au spus ei. Şi brigada lui Ilinca Radu a plecat întreagă la Uricani. „Brigada trebuie să rămînă brigadă!"

Pe peron brigadierii au primit flori de la pionieri. Le meritau.

Au primit şi urări de bine de la mulţimea de tineri care a venit să-i petreacă.

Apoi, trenul s-a urnit încet, şi toate semafoarele aveau să le indice cale liberă brigadierilor spre Valea Jiului, spre proaspăta şi atît de tinerească aşezare a Uricanilor, acolo unde vor adăuga succeselor şi amintirilor lor de brigadieri şi pe aceea de a fi contribuit la desăvîrşirea unui nou oraş al patriei.

Foto: E. CSIKOS

Tovarăşul O. Grotewohl în vizită la uzinele „Ernst Thälmann"

In fotografie: tov. Otto Grotewohl vorbind în faţa muncitorilor

ORAŞUL STALIN (Prin telefon de la trimisul nostru).

O după amiază superbă de sfîrşit de vară, cum numai în regiuni de munte poţi să întîlneşti, învăluia în tihnă oraşul de sub Tîmpa. Fumul greu al înaltelor coşuri urcă leneş spre înălţimile sinilii.

Pe şoseaua ce trece spre uzinele de tractoare apare acum un convoi de maşini. Automobilele intră în curtea uzinelor „Ernst Thälmann", dominată de o tribună învesmîntată în roşu. Dintr-un „ZIM" coboară un bărbat înalt, într-un costum uşor de vară, cărunt, cu ochelari. In cîteva clipe vestea se răspîndeşte fulgerător: Tovarăşul Otto Grotewohl, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.D. Germane este oaspetele uzinei. El va participa la mitingul de protest al muncitorilor faţă de samavolnica sentinţă a Tribunalului de la Karlsruhe. Unii grăbesc să se spele, să-şi schimbe hainele.

Tovarăşul Grotewohl tocmai a intrat în uzină şi vizitează secţiile. In urma sa o armată de fotoreporteri şi ziarişti înregistrează întîlnirea eminentului om de stat german cu muncitorii.

Interpretul începe să traducă întrebările tovarăşului Grotewohl despre condiţiile de muncă şi despre procesul de producţie. Dar nu-i nevoie. Maistrul Schutz Erwin vorbeşte perfect limba germană. El arată pe loc înaltului oaspete progresele tehnicii realizate de uzină. Mecanizarea a pătruns adînc în viaţa uzinei de tractoare.

Tovarăşul Grotewohl se bucură. Faţa i se luminează mereu de un zîmbet. „Aţi făcut lucruri mari în numai cîţiva ani. Da, da, automatizarea — iată cheia succeselor. Prin automatizare se ridică salariile".

Schutz Erwin, Romanov Listarie şi alţi muncitori din secţie arată că mai sînt greutăţi în procesul de producţie, dar încet, încet, sînt învinse pe rînd. Tovarăşul Grotewohl îi bate pe umeri şi îi cucereşte cu surîsul său: „Incet dar sigur. Ştiţi doar proverbul: Nici Roma nu a fost clădită într-o singură zi". Tovarăşul Grotewohl cercetează cu atenţie fiecare maşină, se întreţine cu oamenii, discută direct, fără rezerve, îi întreabă de cîştiguri.

In drum se opreşte în faţa gazetei de perete „Oţelarul". Colectivul de redacţie al gazetei de perete a afişat aci un articol semnat de un redactor al ziarului „Neues Deutschland" publicat în „Scînteia".

In curtea uzinei oaspetele se opreşte în mijlocul unui grup de tineri care-l salută călduros. Din nou un popas, spre disperarea operatorilor de cinematograf, care n-au prevăzut acest punct în program.

Tovarăşul Grotewohl îşi ia rămas bun de la tinerii noştri. „Dar aveţi o uzină numai din tineri", exclamă dînsul. I se aduce atunci la cunoştinţă că din uzină au plecat numeroşi tineri în munci de răspundere. In total aproape 2000 de oameni din această întreprindere au fost trimişi în diferite funcţii importante. Tovarăşul Otto Grotewohl şi Paul Wendel, secretar al Partidului Socialist Unit din Germania se urcă la tribună în aplauzele participanţilor la miting. Constantin Frăţoiu, muncitor la secţia forje, Arthur Gaşper, Reveica Danciu şi alţi muncitori se apropie pe rînd de microfon. Cuvîntul lor este un protest energic împotriva sentinţei samavolnice a tribunalului de la Karlsruhe. A interzice printr-o hotărîre judecătorească activitatea Partidului Comunist din Germania este ca şi cum ai încerca să dobori un uriaş trăgîndu-l de poalele hainei.

Apoi i se dă cuvîntul tovarăşului Otto Grotewohl.

Mult timp, în mintea mulţimii de oameni adunate în faţa uzinelor de tractoare „Ernst Thälmann" răsună cuvintele iubitului oaspete: „Vă mulţumesc că aţi dat acestui important centru industrial numele lui Ernst Thälmann. Vă felicităm că dintr-o uzină de avioane aţi făcut o uzină de unelte agricole. Avioanele aduc moarte, tractoarele aduc pîine".

Cu mult interes au fost ascultate îndemnurile adresate de tovarăşul Otto Grotewohl oamenilor muncii de naţionalitate germană, de a munci neobosit, cot la cot cu întregul popor romîn.

M. ZONIS

Un om şi-a trădat idealul

— Ce faci Andrei, cum o duci cu viaţa, cu munca? Este invariabilă această întrebare pe care i-o pun de cîte ori îl întîlnesc pe tînărul meu vecin, prieten din copilărie. Mă uit la el, e neschimbat: aceeaşi impunătoare înălţime, acelaşi cap frumos, cu părul negru ondulat şi pieptănat cu grijă. Mereu acelaşi. Poate mai bronzat decît îl văzusem cu cîteva zile înainte şi cu pantalonul ceva mai strîmt la manşetă. Şi aştept răspunsul, deşi ştiu sigur că va fi acelaşi ca ieri, ca acum o săptămînă, o lună.

— Ce să fac? Am cîştigat luna asta 1000 de lei peste salariu şi cu ce am mai scos din diurnă a ieşit o sumă frumoasă. Sau:

— Luna trecută mi-a ieşit mai puţin 4—500. Am eu însă grijă să recuperez restul la leafa viitoare.

— Şi?

— Şi? Mă duc la restaurant, ce dracu? Am 22 de ani, ce-ai vrea să fac?

Ascult răspunsul şi plec dezarmată că n-am putut să-l fac să înţeleagă nici de data aceasta că acel „şi?" nu se referea la ce face cu banii cîştigaţi şi mai ales la faptul că are numai 22 de ani, e inginer geolog de aproape un an şi tot de atîta timp face aceleaşi socoteli variind de la o lună la alta doar datele aritmetice.

Am mai întîlnit oameni care la întrebarea „ce faci" răspund „cîştig" şi la „cum o duci?" — „am bani" sau „n-am bani" dar în faţa lor nu simţeam acea strîngere de inimă pe care o simt ori de cîte ori aud răspunsul lui Andrei pe care ştiu sigur că nici lăcomia de bani, nici ambiţia pentru titlu nu l-au mînat să-şi aleagă meseria de inginer geolog. Şi totuşi, azi inginer geolog fiind, deasupra tuturor problemelor sale de viaţă stau cei 1000 de lei cîştigaţi peste salariu. Treptat, treptat, viaţa personală, munca, totul a devenit subordonat acestei sume pe care o cîştigă lunar şi pe care de altfel n-o datorează nimănui, şi o risipeşte.

Au fost momente cînd, străduindu-mă să dezleg marele semn de întrebare aşezat în faţa lui Andrei, a vieţii lui, m-am învinuit singură de naivitate şi lipsă de înţelegere a oamenilor, obişnuiţi cu problemele mari şi mărunte, m-am acuzat de demagogie şi am început să cred că judec oamenii numai după declaraţiile lor de dragoste faţă de meserie faţă de un ideal. Dar nu, precis, nu acesta este motivul pentru care nu-l înţeleg astăzi pe Andrei, pentru care mă încăpăţînez să-l întreb de cîte ori îl văd: „ce faci?".

Poate dacă n-aş fi fost martoră la fiecare pas hotărîtor pe care Andrei l-a făcut în cei 22 de ani de viaţă, aş fi mai puţin consecventă în încăpăţînarea mea.

Ani de zile nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că băiatul pe care cu greu îl urneai din casă, cu greu îl convingeai să părăsească cărţile, îşi va alege o meserie care contrazice întru totul temperamentul lui de om aşezat, greoi chiar, care are cap pentru toate dar căruia în mod precis nu-i poţi prezice că va ajunge geolog.

Andrei nu s-a făcut nici aviator, nici marinar, nici ofiţer, nici doctor, oricît a susţinut tatăl său, care se ambiţionase să-şi vadă băiatul măcar medic.

Andrei, la 16 ani numai, a spus „nu" şi tatălui şi profesorilor, şi rudelor, şi prietenilor tuturor celor care-l îndemnau să se facă doctor sau inginer constructor, încercînd să-l convingă că e născut pentru aceste meserii bănoase şi onorabile. A spus nu, s-a închis în camera lui, şi-a pregătit examenul de admitere, s-a înscris la Facultatea de geologie şi a început anii de studenţie.

Ştiu că pentru unii viaţa de studenţie a lui Andrei era plată, neinteresantă, plictisitor de invariabilă. Nici un examen fără calificativul foarte bine în cei 4 ani de facultate, nici un an fără bursă de merit sau bursă republicană, nici un insucces. Plecările de unul singur echipat de excursie, înarmat cu instrumente de scormonit pămîntul după „pietre preţioase" cărţile pe care în fiecare lună vînzătorul de la librărie i le păstra, erau socotite ciudăţeniile unui om pentru care nu exista nimic pe lume decît cărţi, pietre şi hărţi, care n-are viaţă personală e corect, cît se poate de corect, n-a greşit şi nu greşeşte cu nimic. Aşa l-au judecat pe Andrei acei care l-au cunoscut privindu-l doar pînă la uşa camerei lui. Alţii, puţini ce-i drept, au trecut peste pragul acestei camere, l-au cunoscut bucuriile şi dezamăgirile, emoţiile fiecărui examen, încrederea şi îndoielile în propria-i persoană, l-au văzut trist şi vesel, citind şi dansînd. Şi, după examenul de stat, s-au întrebat îngrijoraţi: ce va face Andrei mai departe?

*

Intr-adevăr Andrei se afla în mare încurcătură. Unde să-şi aleagă locul de muncă? I s-a pus în faţă o listă să-şi aleagă singur unde va lucra. Avea acest drept ca unul care a terminat cu rezultatele cele mai bune facultatea. Profesorii îl chemau la Comitetul geologic. Doreau ca Andrei, căruia îi preziseseră un viitor de mare cercetător să nu rămînă la mijloc de drum, la cunoştinţele primite în facultate, să-l aibă lîngă el sub supravegherea lor. Asta au vrut profesorii.

Lui Andrei îi surîdea Comitetul geologic, perspectiva de a lucra alături de geologi încercaţi, foşti profesori, de a ajunge cercetător şi de a se pregăti să-şi dea aspirantura. Greutăţile nu-l speriau pe Andrei, dar alături pe aceeaşi listă mai figura un post pe care putea să şi-l aleagă. Un post nu direct în specialitatea lui, apropiat doar, dar cu mai multe posibilităţi de a cîştiga de la început bani mulţi.

Era o ispită? Era: bani mulţi de la început, cîştigaţi fără ani grei de ucenicie practică şi ştiinţifică. Va rezista Andrei? Mă îndoiam. Ştiam că profesorii i-au dat lui Andrei fără zgîrcenie cunoştinţe, dar mai ştiam că pentru viaţa cu multiplele ei probleme l-au pregătit prea puţin, iar deviza unora dintre colegii lui: „Orice, oricum, dar să iasă bani", care căpătase o largă circulaţie printre unii studenţi a găsit la Andrei un teren slab. Şi n-a rezistat.

S-a schimbat. El şi încă cîţiva colegi, au plecat în viaţă cu diploma de specialişti dar fără o armă puternică, tăria de a rezista în faţa a ceea ce este minor, meschin şi care te poate copleşi, te poate transforma în sclav, fermitatea de a urmări idealul căruia te-ai consacrat.

Aşa a plecat şi Andrei. Profesorii mai credeau însă în el; credeau în cei 21 de ani ai lui, în trăinicia marii lui pasiuni pentru meserie, şi n-au disperat. L-au lăsat să-şi înceapă munca de inginer geolog (la o întreprindere de construcţii) cu convingerea că tînărului ieşit din facultate cu o pregătire teoretică excelentă îi vor fi de folos anii de practică, ani care vor fi începutul uceniciei lui ştiinţifice. Erau convinşi în cele din urmă că tocmai pentru asta şi-a ales Andrei munca aceea. Au aşteptat să-l vadă venind să le arate lucrările pe care le face, să le ceară un sfat, să le solicite ajutorul în învingerea unor greutăţi inevitabile începutului — să vină la ei aşa cum venea în vremea studenţiei, cînd începuse în cadrul cercului ştiinţific să cunoască alfabetul cercetătorului ştiinţific.

A trecut mai bine de un an însă, şi Andrei n-a venit. Profesorii îl aşteaptă şi nu ştiu că în acest timp el îşi socoteşte banii, frămîntîndu-şi capul cum să găsească un tren care să plece spre Bucureşti cu cîteva ore mai tîrziu pentru ca la diurnă să poată adăuga o zi mai mult.

S-a schimbat Andrei şi odată cu el şi camera lui. Hărţile şi hîrtia de calc au fost aruncate pe dulap. Biblioteca a rămas la ediţiile anului 1953; de la un timp au început să se împuţineze şi astea. Nu se mai întrece cu nimeni pentru cine citeşte mai mult şi cele mai noi cărţi. Bursa îl ajungea totdeauna şi pentru cărţile noi care apăreau, salariul nu mai ajunge. Vînzătorul de la librărie l-a uitat pe Andrei, găsindu-şi probabil vizitatori mai fideli. Adesea, în cameră, prin fumul gros de ţigară zăreşti patru capete aplecate deasupra cărţilor de joc. Printre ei este şi Andrei în tovărăşia nelipsitei sticle cu vin. Bea, joacă, fumează, pierde sau cîştigă, se culcă tîrziu, se scoală devreme, merge la birou, pleacă pe teren în căutarea pietrelor, se întoarce, îşi face socoteala la cîştig, îşi dă seama că a „recuperat" ce pierduse sau risipise şi totul începe să se repete ca şi răspunsul la întrebarea „ce faci?". Are doar 22 de ani, e puternic, sănătos, inteligent şi rezistă. Pînă cînd, nu se ştie.

S-a întrebat cineva ce se petrece după paravanul fumului de ţigară în camera lui Andrei? Nu! Şi de ce s-ar întreba, din moment ce inginerului geolog Andrei P., nu i se poate reproşa nimic în privinţa muncii? Toţi sînt mulţumiţi de el ca de o maşină care a ajuns la o mare perfecţionare, merge automat pentru un număr mare de operaţiuni, lucrează, produce, pentru că încă are un bagaj bogat

LUCREŢIA LUSTIG

(Continuare în pag. 3-a)

ŞTIINŢA PENTRU TOŢI

Răspundem la întrebările cititorilor

Mulţi dintre cititorii noştri care se adresează redacţiei cu diverse întrebări ne-au rugat să publicăm rubrica noastră de „Ştiinţă şi Tehnică" cîteva articole în care să arătăm pe înţelesul maselor largi de tineri ce este „memoria", „atenţia", „voinţa", „sentimentele".

Răspunzînd dorinţei acestor tovarăşi publicăm mai jos, după articolul „Despre memorie", un material despre „atenţie".

Ştiţi ce este „atenţia"?

de conf. univ. Paul Popescu-Neveanu
candidat în ştiinţe

Ne-am obişnuit ca deseori să ni se spună: „FIŢI ATENŢI". Deseori noi înşine căutăm să ne explicăm vre una din greşelile făcute de noi, prin lipsa de atenţie. Insemnătatea atenţiei este cunoscută de oameni din cele mai vechi timpuri.

CE ESTE INSĂ ATENŢIA? Iată o întrebare la care vom răspunde în articolul de faţă. Să începem însă cu o veche poveste orientală. Un maharajah voia să-şi aleagă un ministru. El a hotărît ca să-l numească pe acela care va merge pe muchea unui zid cu un vas mare, plin cu lapte şi nu va vărsa nici o picătură. Mulţi au încercat să facă lucrul acesta. Ei erau însă chemaţi prin strigăte, se întorceau şi... mai toţi vărsau conţinutul vasului.

— Aştia nu sînt buni pentru treburi serioase — declara maharajahul.

S-a ivit însă un nou concurent. Pe acesta nici strigătele, nici vicleniile nu-l distrăgeau de la vasul pe care îl purta cu multă grijă în mînă. Au început să tragă şi cu tunurile; el continua să meargă fără a-şi desprinde privirile de la vas.

1

Indeplinind cu succes condiţiile a fost întrebat: tu ai auzit cum te chemau? Ai văzut cum încercau să te sperie? Nu te-au impresionat bubuiturile tunului? — Nu, răspunse acesta. Singura mea grijă era ca să nu vărs laptele. Intr-adevăr noul concurent a reuşit pentrucă a putut să se distragă de la toţi ceilalţi factori care l-ar fi împiedicat să ducă acţiunea la bun sfîrşit.

Această orientare şi concentrare a activităţii psihice asupra anumitor acţiuni se numeşte în psihologie, ATENŢIE. Prin ce se poate explica faptul că concentrîndu-ne atenţia asupra unui moment al realităţii noi ne distragem într-o măsură mai mare sau mai mică de la ceilalţi agenţi ai mediului înconjurător?

Pentru a răspunde la această problemă trebuie să recurgem la învăţătura lui Pavlov.

De obicei atenţia se manifestă în afară printr-o modificare a poziţiei, în expresia feţei etc. Se produce un fel de dispoziţie a organismului către perceperea acelui obiect, care este în centrul atenţiei. Această organizare a activităţii organismului totdeauna se bazează pe activitatea diferenţiată a diverselor instanţe ale scoarţei cerebrale. **Anumite porţiuni ale scoarţei sînt cuprinse de excitaţie; în altele se dezvoltă inhibiţia. LA BAZA ATENŢIEI ESTE, după Pavlov, ZONA DE EXCITABILITATE OPTIMALA CU AJUTORUL CAREIA PERCEPEM ANUMITE LUCRURI CU MULTA CLARITATE ŞI INTENSITATE, IN TIMP CE CELELALTE ASPECTE ALE LUMII INCONJURATOARE SINT REFLECTATE INTR-UN MOD MAI SUMAR, IAR UNEORI DE LOC.**

Iată pentru ce, dacă în timpul lecţiei atenţia îţi este atrasă de altceva, citeşti, vorbeşti sau chiar nu mai te gîndeşti la altceva şi prin urmare atenţia este orientată în altă direcţie, nu poţi să sesizezi într-un mod clar cunoştinţele care se expun din cauză că focarul atenţiei nu este orientat asupra lor. Prin lipsa de atenţie se explică uneori şi greutăţile în memorarea materialului. Astfel, noi putem să citim acelaşi lucru de mai multe ori, fără însă ca să-l reţinem. Este suficient numai ca să ne concentrăm puţin atenţia şi memorarea se desfăşoară uşor şi repede.

2

Cunoscutul pedagog rus Uşinschi spunea: **„atenţia este tocmai acea uşă prin care trece tot ceea ce poate să pătrundă în conştiinţa omului din lumea externă"**. Atenţia este de aceea condiţia indispensabilă a oricărei învăţături

Vorbind despre capacitatea omului de a învăţa ceva trebuie întotdeauna să se ţină seama în primul rînd de intensitatea şi stabilitatea atenţiei acestuia. Orice activitate omenească presupune o anumită formă de atenţie. Nici un act de muncă începînd de la cele mai elementare şi pînă la cele mai complexe forme de activitate creatoare, nu este posibil fără atenţie

Pentru a înţelege însă atenţia şi posibilităţile ei de dezvoltare trebuie să-i **CUNOAŞTEM INSUŞIRILE ŞI PARTICULARITĂŢILE.** Uneori atenţia nu solicită nici un fel de efort din partea noastră. Ea apare ca de la sine. Toate lucrurile noi, neobişnuite, ne atrag atenţia în mod involuntar, fără eforturi din partea noastră. In timpul lecţiei un sunet pe stradă ne atrage atenţia în afară. Citind un text eşti atras în mod involuntar de pasagiile scrise cursiv sau subliniat. Nu sînt necesare eforturi din partea noastră şi atunci cînd avem de a face cu un lucru foarte interesant pentru noi. Dacă vizionăm de exemplu un film reuşit sau citim o carte interesantă, noi nu depunem eforturi speciale pentru a fi atenţi. Filmul sau cartea prin ele înşile pun stăpînire pe atenţia noastră. In toate aceste cazuri, noi avem de a face cu **atenţie involuntară** care apare fără intenţia noastră.

Atenţia voluntară sau intenţionată este specifică pentru om. In cazul atenţiei voluntare noi ne fixăm un scop conştient de a ne orienta atenţia către ceva şi în acest sens depunem anumite eforturi. Noi putem să ne fixăm scopul de a asculta în mod atent explicaţiile profesorului şi vom depune eforturi pentru a nu ne distrage, pentru a nu pierde firul expunerii. O anumită încordare a atenţiei voluntare este necesară şi atunci cînd trebuie să studiem într-un mediu zgomotos. Educaţia atenţiei voluntare are o mare însemnătate. In viaţă nu putem să ne bazăm numai pe atenţia involuntară. In orice împrejurare putem întîlni lucruri interesante sau neinteresante pentru noi. Apar şi astfel de momente care prin ele însele, nu prezintă interes, nu pot să atragă atenţia şi totuşi este necesar şi important ca noi să putem fi atenţi, să ne concentrăm asupra lor.

3

Nu este posibilă nici o activitate continuă şi perceptivă fără o anumită organizare voluntară a atenţiei.

Să analizăm însuşirile atenţiei.

Inainte de toate atenţia trebuie să fie **CONCENTRATĂ,** adică să poată să se fixeze asupra unui anumit obiect sau activităţi şi să se distragă într-o măsură mai mare sau mai mică de la ceilalţi agenţi ai mediului înconjurător. Dacă atenţia noastră este la discreţia tuturor schimbărilor din mediul înconjurător, nici un fel de activitate continuă nu este posibilă. Noi nu am putea de exemplu să activăm într-o cameră zgomotoasă, să mînuim un strung etc. Tendinţa spre distragerea atenţiei poate să constituie o cauză foarte serioasă pentru scăderea productivităţii muncii chiar la oameni deosebit de capabili.

Cel mai bun mijloc de educare a concentrării atenţiei este să ne străduim să îndeplinim anumite activităţi în orice condiţii, chiar nefavorabile, cu zgomote ş.a.m.d Desigur nu trebuie să cazi nici în extrema contrarie. Concentrarea exagerată a atenţiei asupra unui anumit obiect, deprinderea de a-ţi concentra atenţia în aşa fel încît să te rupi complect de ceilalţi factori ai mediului, poate să ducă la aceea că omul încetează complet să mai observe lucrurile care se petrec în jur, ceea ce desigur poate duce la consecinţe neplăcute.

In genere sînt două feluri de distragere a atenţiei. Intr-un caz este vorba de slăbiciuni ale concentrării care nu poate să se fixeze asupra unui obiect şi joacă de la unul la altul, ceea ce duce la un contact neorganizat şi superficial cu realitatea.

4

In alte cazuri, este vorba de o concentrare exagerată a atenţiei asupra unui anumit domeniu strict şi la totala neglijare a celorlalte aspecte ale realităţii. Aici de fapt este vorba după cum se vede, de un fenomen invers, de o concentrare exagerată. In acest sens se vorbeşte despre caracterul distrat al unor savanţi sau gînditori, care nu observă o serie întreagă de lucruri din jurul lor.

O altă calitate a **ATENŢIEI ESTE STABILITATEA, ADICA CAPACITATEA DE A TE CONCENTRA PENTRU UN TIMP INDELUNGAT.** Atunci cînd ascultăm o lecţie sau rezolvăm o problemă trebuie să ne concentrăm atenţia într-un mod stabil, să nu se producă discontinuităţi grave în atenţie, care să prejudicieze înţelegerea sau rezolvarea problemei date. Stabilitatea atenţiei este condiţionată în mare măsură de interesul pe care-l manifestăm faţă de obiectul sau activitatea respectivă. Dar nu numai interesul ci şi conştiinţa importanţei activităţii respective facilitează dezvoltarea stabilităţii şi concentrării atenţiei. Tocmai pe baza conştiinţei semnificaţiei activităţii noastre, a sentimentului de răspundere pentru ceea ce facem, noi depunem anumite eforturi pentru a ne menţine atenţia. Şi desigur cu cît dispunem de o voinţă mai puternică cu atît putem să menţinem atenţia mai mult timp la un nivel ridicat.

Pentru a întări atenţia este necesar ca să înveţi să te concentrezi în orice moment asupra oricărui obiect. Deosebit de importantă este şi comutarea atenţiei, adică capacitatea de a schimba orientarea atenţiei de la o activitate la alta, cînd lucrul acesta este necesar.

O altă însuşire a atenţiei este **DISTRIBUIREA** ei, adică capacitatea de a orienta atenţia în acelaşi timp asupra mai multor obiecte. Un şofer trebuie să fie atent în acelaşi timp la diversele indicatoare, la obiectele care se întîlnesc în drum şi la felul cum el însuşi manevrează în conducerea vehiculului. Pentru şofer este deosebit de important ca să ştie să-şi deplaseze atenţia în timp util de la un obiect la altul, pentru a face faţă noilor situaţii care se ivesc în fiecare moment.

5

Invăţătorul care predă o lecţie trebuie să-şi distribuie atenţia urmărind pe fiecare şcolar, în timp ce explică sau demonstrează ceva.

Elevii şi studenţii de asemenea trebuie ca în acelaşi timp să asculte şi să scrie. Cum este posibilă însă această distribuire a atenţiei? Noi nu putem să ne distribuim atenţia decît în acel caz în care o parte din acţiunile pe care le îndeplinim se desfăşoară pe bază de deprinderi.

Şoferul nu poate să manevreze cu uşurinţă în faţa unui obstacol neaşteptat dacă nu are deprinderea, care funcţionează aproape automat, de a acţiona volanul, pedalele sau frîna.

Iată prin urmare cum educarea atentă şi sistematică a deprinderilor ne permite ca să mărim din ce în ce mai mult diapazonul distribuţiei atenţiei. Din această cauză pilotarea avioanelor pune aşa de multe probleme în faţa aceluia care vrea să o însuşească şi necesită o însuşire sistematică şi bine organizată a deprinderilor respective.

In concluzie o atenţie bine dezvoltată presupune concentrare, stabilitate, distribuire şi deplasare sau comutare rapidă. Educarea atenţiei se realizează în activitate, se desfăşoară în strînsă legătură cu dezvoltarea voinţei. Atenţia nu este altceva decît o latură a procesului de autoconducere a omului. Un om neatent este mai totdeauna şi un om cu o voinţă slabă. Educarea voinţei este deosebit de necesară celor care vor să fie stăpînii unei atenţii desăvîrşite.

6

Explicaţii simple la fenomene „miraculoase"

Vom încerca în rîndurile ce urmează să împărtăşim cititorilor cîteva din explicaţiile pe care ştiinţa modernă le dă asupra unor fenomene naturale.

Desigur că aceste explicaţii se adresează în primul rînd acelora care, în lipsa unui anumit bagaj de cunoştinţe ştiinţifice mai dau crezare interpretărilor superstiţioase, mistice cu privire la aceste fenomene naturale.

Totuşi, şi cei care cunosc explicaţia ştiinţifică a acestor fenomene vor putea găsi o serie de precizări bazate pe cele mai recente descoperiri.

Din cele mai vechi timpuri problema cauzelor trăsnetului a frămîntat mult gîndurile oamenilor.

Omul primitiv avea faţă de trăsnet o teamă superstiţioasă, iar popoarele antichităţii au pus trăsnetul în mîna zeităţilor lor supreme. Zeus şi Jupiter erau reprezentaţi ţinînd un mănunchi de fulgere. Trăsnetul era socotit ca o manifestare a furiei, a supărării divinităţii; cel care se făcea vinovat de vreun mare păcat „risca" să fie trăsnit. Intr-adevăr trăsnetul este unul din cele mai spectaculoase şi impresionante fenomene naturale: lumina, zgomotul şi mai ales distrugerile de care este capabil fac ca el să fie temut de mulţi şi astăzi, iar lipsa de explicaţii suficiente asupra naturii sale să ducă pe neştiutori la interpretări superstiţioase sau fanteziste. Incă cu mulţi ani în urmă trăsnetul a fost studiat în mod amănunţit de către oamenii de ştiinţă, astfel încît astăzi natura şi mecanismul său sînt bine cunoscute.

Se cunoaşte şi faptul că în permanenţă opt miimi din suprafaţa pămîntului sînt acoperite de furtuni şi că într-o secundă se produc pe glob în medie 100 de trăsnete. După cum vedeţi, de multă vreme, trăsnetul a devenit un fenomen bine cunoscut, cercetat şi explicat. Şi mai mult decît atît: pe zi ce trece se dezvoltă posibilităţile de a fi stăpînit de om. Deocamdată protecţia împotriva trăsnetului este bine studiată şi asigurată prin paratrăsnete, iar trăsnetele produse în laborator, cu toate că au pînă acum numai cîteva zeci de metri lungime, seamănă perfect cu fraţii lor mai mari.

Să cercetăm puţin mecanismul de producere al descărcărilor electrice. Energia considerabilă necesară pentru producerea trăsnetului se acumulează în norii de furtună în modul următor:

Picăturile de apă şi cristalele de gheaţă microscopice care formează norii atrag atomii electrizaţi negativ din atmosferă. Aceste picături şi cristale fiind mai grele decît aerul, coboară transportînd cu ele spre baza norului sarcinile electrice negative şi lăsînd aerul electrizat pozitiv în partea de sus a norului.

Atunci cînd acumularea de sarcini devine suficient de mare, se produce descărcarea care le neutralizează, restabilind echilibrul.

In timpul iernii nu se produc descărcări electrice, deoarece din cauza temperaturii scăzute a solului nu există condiţiile pentru formarea norilor de furtună. Incărcările electrice care se acumulează totuşi în nori sînt prea reduse pentru a putea da naştere la descărcări vizibile.

Trăsnetul începe cu cîteva „predescărcări" ce pornesc de la baza norului spre pămînt, ramificîndu-se. Acestea, electrizînd aerul de pe traseul lor, creează o „conductă" de aer electrizat, pe care descărcarea principală porneşte imediat înapoi, de la pămînt spre nor de data aceasta. Diametrul „conductei" variază de la cîţiva milimetri la cîţiva centimetri şi a fost măsurată pe cale fotografică, precum şi prin observarea perforaţiilor făcute de trăsnet.

Traectoriile şi efectele foarte capricioase şi bizare ale trăsnetelor se explică prin faptul că descărcarea se produce pe drumul unde întîmpină condiţiile cele mai favorabile. Condiţiile sînt extrem de diferite şi de schimbătoare fiind în funcţie de umiditatea solului, de forma şi de natura obiectelor, de umiditatea aerului etc. Astfel se întîmplă că oamenii rămîn în viaţă cînd trăsnetul cade la un metru distanţă sau că sînt electrocutaţi la o distanţă de zeci de metri din cauza conductibilităţii obiectelor din jur.

Curentul electric produs pe traseul unui trăsnet are valori foarte mari, cuprinse între 1000 şi 220.000 de amperi. La o tensiune de ordinul unui miliard de volţi este explicabil faptul că descărcarea poate topi cu uşurinţă obiecte metalice. Incendiul produs de trăsnet este mai greu de stins, deoarece el izbucneşte pe tot traseul atins de descărcare, nu numai la suprafaţa obiectului. Credinţa superstiţioasă din unele regiuni că focul aprins de trăsnet nu poate fi stins decît cu lapte nu are bine înţeles nici un temei. Un stingător modern cu spumă va fi mai eficace decît cisterne întregi cu lapte.

Energia care intră în joc la producerea unui trăsnet este destul de mare, fiind cam de 10.000 kw- oră. La preţul cu care plătim energia electrică în Bucureşti, un trăsnet ar „costa" deci vreo 6000 de lei.

Tunetul se produce din cauza creşterii bruşte a presiunii aerului încălzit pe traseul descărcării. Zgomotul „rostogolit" al tunetului se explică prin faptul că traseul descărcării electrice este destul de lung (descărcările produse între nori pot atinge 15 km.), iar sunetul, produs pe diverse puncte ale traseului, nu soseşte în acelaşi timp la noi, propagîndu-se doar cu 340 m./sec mult mai încet decît descărcarea. La caracterul special al tunetului mai contribuie şi reflexia zgomotului pe diferite obstacole precum şi reflexia repetată între pămînt şi nor, care formează împreună o uriaşă cameră de rezonanţă. Vedem deci că aici nu e vorba de „carul lui Sf. Ilie" ale cărui roţi nu ne mai sînt necesare pentru explicarea tunetului.

Incărcăturile electrice sînt concentrate de obiectele ascuţite. Aceasta explică de ce trăsnetul „preferă" obiectele ridicate sau de formă ascuţită, cum ar fi arborii singuratici, turnurile. De aceea şi paratrăsnetele sînt construite din vîrfuri metalice puse în legătură cu pămîntul.

Acţiunea de protecţie a paratrăsnetului se produce prin atragerea sarcinilor electrice care sînt fără întrerupere transportate la pămînt menţinînd astfel permanent o valoare scăzută a cîmpului electric şi deci a posibilităţii producerii trăsnetului.

Iată deci că omul nu numai că a găsit mijloacele care-l pot feri de aceste „miraculoase" fenomene naturale, ci cunoscînd legile care le guvernează reuşeşte să le reproducă şi în laborator dobîndind o stăpînire crescîndă asupra lor.

V. NEDELCU

VACI... RADIOACTIVE

In urmă cu cîtva timp, o mare fabrică de material fotografic din S.U.A. a început să primească nenumărate reclamaţii privind pelicula pe care o livra clienţilor săi şi care era voalată (impresionată) şi deci de neîntrebuinţat.

In zadar au fost revizuite toate procesele tehnologice, toate secţiile, toate maşinile fabricii, pelicula continua să iasă voalată din procesul de fabricaţie.

După cercetări ce au rivalizat cu cele descrise în fascicolele lui Sherlock Holmes, cauza a fost în sfîrşit descoperită. Tehnicienii au descoperit că gelatina folosită la fabricarea emulsiei sensibile avea o uşoară radioactivitate. Continuînd cercetările, s-a aflat că gelatina era fabricată din oasele unor vaci care păscuseră în regiuni în care vîntul aducea pulberi provenind de la o uzină atomică. Vacile păşteau astfel iarbă ce conţinea o cantitate mică de fosfor radioactiv ce se fixa pe oasele lor şi care astfel a reuşit să aducă în pragul falimentului fabrica respectivă.

Vagon cu 40 de roţi

V-aţi întrebat probabil adeseori cum se pot transporta pe calea ferată piesele turbinelor şi alternatoarelor uriaşe pentru hidrocentrale, ce cîntăresc multe sute de tone cînd se ştie că un vagon obişnuit de cale ferată nu încarcă mai mult de 50 de tone?

Pe lungimea pe care o ocupă un vagon obişnuit şinele nu rezistă la o asemenea sarcină, concentrată.

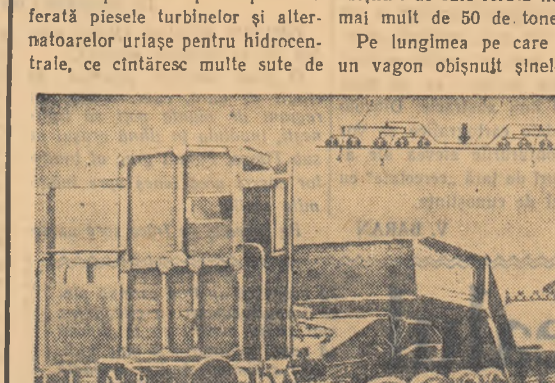

Constructorii sovietici de vagoane au găsit soluţia acestei probleme, construind un vagon ce se sprijină pe 40 de roţi, repartizînd astfel sarcina în mai multe porţiuni, pentru a nu depăşi solicitările admisibile.

După cum se vede în schemă, repartizarea sarcinii de pe platforma vagonului se face prin sistemul de pîrghii pe care îl reprezintă şasiul vagonului, construit din grinzi de oţel. Sarcina principală este transmisă la cele 2 capete ale platformei, prin intermediul unor reazeme cu articulaţii sferice, la 2 grinzi, care la rîndul lor repartizează sarcinile mai departe, pînă la cele 10 boghiuri de tip obişnuit. Acest vagon poate transporta 230 tone. Cu toate acestea sarcina ce revine unei osii nu depăşeşte pe cea a unui vagon obişnuit, putînd fi deci uşor suportată şi de către cale.

Tractor cu aburi

Automobilul cu aburi, construit în urmă cu 70—80 de ani, a trebuit să cedeze puţin timp după naşterea sa locul automobilului cu motor cu ardere internă.

Se pare însă că automobilul cu aburi, cu toată înfrîngerea suferită (multe zeci de ani în care nu s-a mai auzit nimic despre el) nu se dă totuşi bătut.

In R. D. Germană s-a construit de curînd un tip foarte elegant de tractor rutier acţionat cu aburi. Generatorul de aburi, un cazan tubular de construcţie foarte compactă are un debit de 700 kg. de abur pe oră la o presiune de lucru de 42 atmosfere. Această presiune relativ ridicată este necesară pentru a se putea realiza dimensiuni constructive mici ale cazanului.

Motorul său de 3 cilindri cu dublu efect dezvoltă o putere de 120 C.P.

Tractorul din fotografie remorchează o platformă rutieră încărcată cu un vagon de 40 tone.

Avantajul pe care îl oferă tractorul cu aburi constă în faptul că poate fi alimentat cu combustibil foarte variat, de la lemne pînă la păcură, necesitînd modificări minime.

Submarin pitic

Cel mai mic submarin ce se fabrică astăzi e destinat folosirii paşnice. Echipajul său e format din 2 persoane.

Respiraţia e asigurată cu ajutorul unor aparate cu oxigen individuale. Propulsia se face cu o elice antrenată fie de către „echipaj", cu ajutorul unor pedale, fie de un electromotor, alimentat din acumulatori. Spre deosebire de submarinele obişnuite, aparatura de pe bordul său e redusă la minimum.

Submarinul nu are tancuri de balast, pe care să le umple cu apă pentru imersiune. Scufundarea se face cu ajutorul unui balast pe care submarinul îl aruncă apoi pentru a se ridica la suprafaţă.

Submarinul pitic se utilizează pentru inspectarea diverselor lucrări sub apă, pentru lucrări de reparaţii şi chiar pentru sport.

JOC

Legaţi casele cu uzinele

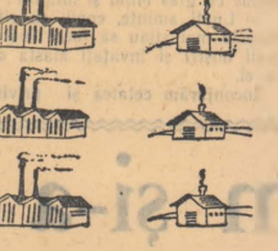

Cele trei case trebuiesc legate fiecare de cele trei uzine care le aprovizionează cu energie electrică, apă şi căldură.

Condiţia este să nu se întretaie conductele.

Telegrame primite cu prilejul zilei de 23 August

Tovarăşului PETRU GROZA
Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne

Tovarăşului CHIVU STOICA
Preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Romîne

Tovarăşului GH. GHEORGHIU-DEJ
Prim-secretar al Comitetului Central al P. M. R.

Cu prilejul glorioasei aniversări a zilei eliberării poporului romîn de sub ocupanţii fascişti cu ajutorul eroicei armate sovietice, în numele Prezidiului Marelui Hural Popular al Republicii Populare Mongole, al Comitetului Central al Partidului Popular Revoluţionar Mongol şi în numele întregului popor mongol, felicităm cordial şi salutăm poporul frate care, sub conducerea partidului său muncitoresc şi în prietenie de nezdruncinat cu marea Uniune Sovietică şi cu ţările de democraţie populară, a obţinut succese mărete în lupta pentru construirea socialismului în ţara sa şi pentru asigurarea păcii, prieteniei şi colaborării între popoare.

Dorim poporului frate romîn succese şi în viitor în opera de îndeplinire a sarcinilor celui de-al doilea plan cincinal, în dezvoltarea economiei naţionale şi a culturii ţării, în construcţia socialismului şi în lupta noastră comună pentru consolidarea păcii în lumea întreagă.

Preşedintele Prezidiului Marelui Hural Popular al R. P. Mongole
J. SAMBU
Preşedintele Consiliului de Miniştri al R. P. Mongole
I. ŢEDENBAL
Prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Popular Revoluţionar Mongol
D. DAMBA

Excelenţei sale
dr. PETRU GROZA
Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne

La această nouă aniversare a sărbătorii naţionale a Romîniei, îmi este deosebit de plăcut să vă transmit, în numele poporului argentinian şi în numele meu personal, felicitări şi urări pentru fericirea dv. personală şi bună starea ţării dv.

PEDRO EUGENIO ARAMBURU
Preşedintele provizoriu al Republicii Argentina

Telegrama regelui Belgiei

Excelenţei sale
dr. PETRU GROZA
Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale

Bucureşti

Rog pe excelenţa voastră să primească — cu prilejul sărbătorii naţionale a Republicii Populare Romîne — urările pe care le exprim pentru ţara sa.

BAUDOUIN

Telegrama regelui Danemarcei

Excelenţei sale
Preşedintelui Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R. P. R.

Bucureşti

Cu ocazia sărbătorii naţionale, vă rog Excelenţă să primiţi sincerele mele felicitări.

FREDERIK

Excelenţei sale
Domnului MIHAIL SADOVEANU
Vicepreşedinte al Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne

Bucureşti

In această zi, cînd Republica Populară Romînă îşi aniversează sărbătoarea sa naţională, vă rog domnule vicepreşedinte să primiţi felicitările Consiliului Federal şi urările noastre pentru fericirea dv. personală şi a poporului romîn.

MARKUS FELDMANN
Preşedintele Consiliului Federal al Elveţiei

Nu mai aşteptaţi alt telefon

LUDUŞ (de la trimisul nostru). De la început, cîteva precizări: In comuna Ungheni Mureş lucrează două batoze ale S.M.T.-ului Tg. Mureş. Distanţa dintre staţiune şi comună este de aproape 10 km., norma unei batoze este de 2 vagoane zilnic, grîul are o producţie de aproape 2000 de kg. la ha. Iar vremea se menţine frumoasă. După aceste date sumare, în condiţiile existente ar însemna să ne aşteptăm la rezultate dintre cele mai bune. Să punem în cîntar posibilităţile cu realitatea din această comună. Treierişul se desfăşoară cu încetineală. Comuna Ungheni se află printre codaşe treierînd într-o lună de zile abia jumătate din păioase. Că n-au fost organizate echipele de într-ajutorare şi ariile nu-l deranjează cu nimic pe tovarăşul Dumitru Mitrache, preşedintele sfatului popular comunal. Il mulţumeşte doar producţia obţinută la grîu, fapt dovedit de cooperativa lor, care-i fruntaşă pe regiune la achiziţii. Mai există însă şi alte „forţe" care frînează terminarea grabnică a treierişului. Din carnetul batozei conduse de tractoristul Mihai Fogoroşi reiese că din 240 de ore bune de lucru, batoza a stat 84 de ore din cauza lipsei de combustibil şi a diferitelor defectări. Sînt aproape opt zile şi jumătate nelucrate. In acest timp, batoza ar fi trebuit să treiere peste 16 de vagoane cu cereale. A fost anunţată şi staţiunea, dar tovarăşii de aici au trecut prin comună şi s-au mulţumit numai să noteze neajunsurile fără a lua vreo măsură. Şeful brigăzii şi pontatorul, care sînt plecaţi după combustibil sînt ţinuţi la centrul staţiunii în vreme ce tractoriştii au ajuns să împrumute din sat şi de la prieteni combustibil pentru a mai porni din cînd în cînd batozele.

In zilele de 21, 22 şi 25 august a.c., batozele au trebuit să stea din aceeaşi pricină.

*

— Alo, S.M.T. Tg. Mureş? Tovarăşul director Iosef Dondoci? Vă stau batozele la Ungheni...

— —

— ...Cum, nu se aude? Batozele de la Ungheni stau pentru că nu le trimiteţi combustibil. Sînt zile şi tone de cereale pierdute. Dacă n-aţi răspuns pînă acum numeroaselor sezisări, nu mai aşteptaţi alt telefon... şi trimiteţi imediat cele necesare.

Vizitele unor delegaţii de femei de peste hotare

Delegaţiile de femei din Italia, Japonia şi R. P. Ungară care se află în ţara noastră la invitaţia Comitetului femeilor democrate din R.P.R. au vizitat miercuri dimineaţă Combinatul poligrafic Casa Scînteii.

După amiază, delegaţiile de femei din Italia şi Japonia au fost primite la I.R.R.C.S., iar delegaţia femeilor din R.P. Ungară, a vizitat Muzeul de Artă al R.P.R.

In aceeaşi zi, delegaţiile de femei din R.D. Vietnam, au făcut o vizită la Ministerul Sănătăţii şi la Biblioteca centrală universitară.

Informaţii

- Zilele trecute a sosit în Capitală o delegaţie de medici veterinari din R. D. Germană, condusă de dr. Kurt Reinhardt, medic veterinar emerit, director în Ministerul Agriculturii şi Silviculturii din R. D. Germană, pentru încheierea unei convenţii cu privire la colaborarea în domeniul sanitar veterinar cu ţara noastră.
- Marţi seara a părăsit Capitala, plecînd la Barcelona, prof. univ. Tudor Popescu, şeful sectorului de drept internaţional privat al Institutului de cercetări juridice al Academiei R.P.R., care va participa împreună cu Mihail Iliescu, şeful sectorului de drept civil al aceluiaşi institut la primul Congres internaţional de drept comparat, organizat între 6 şi 20 septembrie.

Decada literaturii şi artei ucrainene

CÎNTĂ ŞI DANSEAZĂ SATUL UCRAINEAN

Au trecut 12 ani de la prima manifestare în public a Corului popular ucrainean de stat, de sub conducerea artistică a lui Grigorii Veriovka. Conceput şi creat în anii luptei pentru desăvîrşita eliberare a pămîntului ucrainean de cotropitorii fascişti, dezvoltîndu-se în anii vindecării rănilor pricinuite de război şi ai avîntului construcţiei paşnice, corul a fost de la bun început trup din trupul, sînge din sîngele Ucrainei Sovietice. Tocmai în această legătură esenţială cu viaţa şi sufletul poporului sovietic trebuie să căutăm izvorul tinereţii ansamblului care — deşi în timpul scurs de la crearea sa a acumulat o bogată experienţă şi s-a prezentat cam de două mii de ori în faţa publicului — nu manifestă nici un semn de rutină, de profesionalism lipsit de suflet ci, dimpotrivă, dezvăluie ca esenţiale caracteristici ale sale spontaneitatea şi pasiunea specifice artei populare autentice. Tocmai de aceea — în ciuda caracterului eminamente scenic al majorităţii pieselor interpretate — nu ai impresia că ai de-a face cu un ansamblu organizat ci, pur şi simplu, că asişti la evoluţia cîntecului şi jocului popular în satul ucrainean de astăzi.

Intreaga Ucraină Sovietică este reprezentată în repertoriul ansamblului. De altfel în însuşi compoziţia acestuia intră artişti populari din diferite părţi ale acestei întinse republici sovietice: primul nucleu al ansamblului l-au constituit „harkovienii"; lor li s-au alăturat apoi cei din Poltava, din Mirgorod, în sfîrşit, „kievlenii". Cu toate acestea, o altă trăsătură a ansamblului este tocmai omogenitatea sa — atît în ceea ce priveşte corul şi orchestra, cît şi corpul coregrafic. Unitatea de stil a ansamblului s-a plămădit în focul unei munci susţinute de îndrumare dusă de Grigorii Veriovka, asistat de prof. Eleonora Skripcinskaia (dirijor-adjunct, animatoarea cursurilor de perfecţionare teoretico-muzicală), de Leonid Kalinin, maestru coregraf şi de dirijorul orchestrei, Iakob Orlov.

Repertoriul ansamblului are o tematică bogată De la cîntecul „Veşnic revoluţionar" compus de clasicul compozitor ucrainean N. V. Lîsenko pe versurile poetului Ivan Franko şi pînă la „Mica mineră" scris de Gr. Veriovka pe versuri de Voskrekasenko („spus" cu atîta dezinvoltură, simplitate şi graţie discretă de Tamara Zaleţkaia) este un drum lung: primul este izvorît din viaţa de dinainte de revoluţie, celălalt — o floare a vieţii noi. Pe acest drum se înşiră şi alte creaţii cu un conţinut variat: liricul cîntec popular „Privesc spre cer" (interpretat cu sinceritate de Nikola Gubrii), veselele „ciastuşkii" satirice, cîntecul despre tractorista Maria Drotenko (de Arkadii Filippenko, pe versuri de P. Ticina, cunoscutul cîntec al Niprului ş.a.m.d.

Tematica variată a cîntecelor este slujită de o formă adecvată. Cea mai simplă — cea de cuplet — o găsim în „Ciastuşki" (interpretate de Tamara Zaleţkaia şi Malţşevskaia, acompaniate de corul feminin). Seria de cuplete s-a încheiat cu cuvintele romîneşti **„Despre viaţa noastră nouă / Am cîntat şi am jucat / Dacă spuneţi că vă place / Mai cîntăm şi încăodat"**). Cele mai complexe — adevăratele „scene" muzical-coregrafice — sînt „Gopak-ul cu cîntece" şi „Hora recoltei". Alături de creaţii populare întîlnim şi compoziţii de G. G. Veriovka, K. F. Dankevici, A. Filippenko, Kolesah ş. a. In general aceste compoziţii se ţin foarte aproape de cele populare şi se poate spune că uneori mărirea aportului personal al compozitorilor în direcţia unei inventivităţi polifonice şi armonice mai originale ar fi bine venită.

La succesul spectacolului contribuie, neîndoios, şi interpretarea unor cîntece romîneşti ca „Republica în sărbătoare" (de Radu Drăgan şi Maria Banuş) şi „Jocul prieteniei" (de Jean Leţoni şi Eugen Frunză).

In general interpretarea este caracterizată — chiar şi în cele mai expansive cîntece — de acel bun gust, de acea „ţinută" specifică artei populare înalte. Stilul dirijoral al lui G. Veriovka şi al Eleonorei Skripcinskaia e sobru, evitînd cu măsură slujirea spectaculosului, vădeşte o pozitivă preocupare pentru maximă precizie şi expresivitate.

Manifestările Corului popular ucrainean de stat sînt îmbogăţite de frumuseţea dansurilor (executate de un grup laureat al Festivalului de la Berlin), în care fiecare motiv în parte, dovedeşte o asiduă muncă încununată de succes, pusă în slujba valorificării nesecatului izvor de artă realistă pe care-l reprezintă spiritul popular.

FR. SCHAPIRA

Oaspeţii străini la Oraşul Stalin

ORAŞUL STALIN. — Miercuri scriitorul Alexandr Korneiciuk, N. M. Ujvii, artistă a poporului din U.R.S.S. şi M. N. Ivaniţki, vicepreşedinte al Asociaţiei pentru legăturile culturale cu străinătatea din R.S.S. Ucraineană membri ai delegaţiei de oameni de artă şi cultură din R.S.S. Ucraineană au vizitat gospodăria agricolă colectivă „Horia Cloşca şi Crişan" din comuna Bod. Oaspeţii, primiţi călduros de colectivişti, s-au interesat amănunţit de mersul gospodăriei agricole colective din punct de vedere al producţiei şi al traiului colectiviştilor, au vizitat cîmpurile şi gospodăria personală a colectivistului Gheorghe Sîrbu.

In cursul după amiezii oaspeţii au sosit la Sinaia.

Manifestări cu prilejul decadei

Cu prilejul Decadei literaturii şi artei ucrainene miercuri au avut loc în Capitală mai multe manifestări organizate de Consiliul orăşenesc ARLUS Bucureşti şi consiliile raionale ARLUS.

In grădina C.C.A din Calea Victoriei tov. Constantin Drapaca, director în Ministerul Invăţămîntului, a ţinut conferinţa intitulată „Din viaţa şi activitatea celor mai de seamă scriitori ucraineni". A urmat un program de cîntece şi dansuri dat de Ansamblul Sfatului Popular al Capitalei.

In grădina Ministerului Industriei Metalurgice şi Construcţiilor de Maşini, conf. univ. Florica Caloianu a vorbit despre „Viaţa şi opera lui Ivan Franko". A urmat un program artistic.

La simpozionul literar cu tema „Scriitori ucraineni" care s-a ţinut în localul Institutului de construcţii au luat cuvîntul R. Rapaport, redactor la Editura „Cartea Rusă", Florin Mugur, scriitor şi Alecu Dumitriu, profesor.

In sala Dalles muzicologul Andrei Tudor a vorbit despre „Aspecte ale culturii muzicale ucrainene".

Manifestări închinate Decadei literaturii şi artei ucrainene au mai avut loc şi în alte întreprinderi şi instituţii din Capitală.

(Agerpres)

Conferinţă

In cadrul Decadei literaturii şi artei ucrainene joi 30 august, ora 19 va avea loc în grădina de vară a Casei prieteniei romîno-sovietice A.R.L.U.S., din str. Batiştei nr. 16, conferinţa intitulată „Kiev — centrul cultural al R.S.S. Ucrainene" pe care o va ţine Gabriel Popescu, solist al Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R., laureat al Premiului de Stat.

Va rula filmul artistic „Puterea dragostei".

Consfătuire cu privire la învăţămîntul tehnic şi profesional

Miercuri dimineaţa a avut loc la Ministerul Invăţămîntului o consfătuire privind problemele învăţămîntului tehnic şi profesional din ţara noastră.

La consfătuire au participat Constantin Dinculescu, locţiitor al ministrului învăţămîntului, cadre de conducere din Ministerul Invăţămîntului, reprezentanţi ai unor ministere şi instituţii tehnice din Capitală, ziarişti.

Consfătuirea a scos în evidenţă necesitatea sporirii continue a numărului de muncitori calificaţi şi a cadrelor medii de tehnicieni, capabili să stăpînească cel mai modern utilaj tehnic şi să aplice cea mai înaltă tehnologie de producţie în raport cu sarcinile impuse de dezvoltarea economiei noastre socialiste. In acest scop s-au înfiinţat în ultimii ani şcoli tehnice pe lîngă întreprinderi, instituţii, organizaţii centrale şi ministere în care se primesc absolvenţi ai şcolilor medii de 10 ani. Acestea pregătesc muncitori în meseriile care cer un nivel înalt de cultură generală, ca operatori la tratamente termice, frezori de roţi dinţate, mecanici pentru instalaţii chimice etc. precum şi cadre medii de tehnicieni ca: personal mediu sanitar, topografi, desenatori tehnici etc.

Instruirea în şcolile tehnice se face în mod gratuit, iar elevii meritoşi primesc burse de stat.

Durata învăţămîntului este de 1—2 ani după cerinţele meseriei sau specialităţii respective. După absolvirea şcolii, tinerii vor fi imediat încadraţi în producţie, în specialităţile în care s-au pregătit, iar cei care doresc să-şi continue studiile se vor putea înscrie la institutele de învăţămînt superior fără frecvenţă sau serale.

In acest an, examenul de admitere în şcolile tehnice va avea loc între 8 şi 14 septembrie.

Agerpres)

Unde-i deputatul?

S-ar putea întîmpla ca aproape toţi cititorii să nu ştie că tovarăşul Traian Ursan este deputat al Sfatului popular al raionului Lenin. Nu e de mirare, deoarece nici cetăţenii din circumscripţia raională 75 — adică cei care locuiesc pe străzile Acvila şi Sirenelor — nu ştiu acest lucru. Dar să nu exagerăm. Ce e drept, e drept Ştiu — sau, cel puţin, îşi amintesc — că Traian Ursan este deputatul lor, pentru că l-au văzut cu cîteva zile înainte de alegeri, i-au văzut numele pe listele de candidaţi în ziua de 11 martie şi... i-au pomenit de nenumărate ori numele, de atunci şi pînă acum. l-au pomenit numele şi tineri şi bătrîni, şi femei şi bărbaţi, toţi acei care au avut nevoie de el, dar nu l-au găsit. Aproape că nu e zi în care să nu auzi:

— Unde-i deputatul nostru?

— De ar fi aici deputatul..

Dar deputatul nici nu-i vizează pe acei care îl solicită, îi aşteaptă ajutorul în rezolvarea unei serii întregi de probleme cetăţeneşti. El stă între zaharicalele de la „Fraga" (unde îşi are serviciul) şi a uitat probabil că mai există pe această lume şi lucruri mai puţin dulci.

— De unde să ştie el că Păun, vînzătorul de la centrul de pîine 365, nu dă restul exact şi că-i insultă pe cetăţeni Nu ştie nici că centrul de lapte ce funcţiona în strada Acvila 31 s-a desfiinţat. De ce s-a desfiinţat? Pentru că vînzătorul Iosif Braşoveanu a fost prins furînd şi în loc ca el să fie pedepsit, au fost pedepsiţi consumatorii prin desfiinţarea centrului. Acum cetăţenii merg după lapte la „Alimentara" nr. 10, din Piaţa Puişor, unde — aşa cum spun gospodinele — Petrică, un băiat simpatic, ştie să-ţi dea la 4—5 litri de lapte, măcar un litru lipsă. S-ar putea ca tovarăşul Traian Ursan să spună că acestea sînt „lucruri mărunte". Tot astfel, ar putea fi considerate „fleacuri" şi faptul că în blocul din Acvila 39, clădire a I.G.L.L., s-a spart ţeava de apă şi s-a inundat pivniţa, că o poartă de fier cu stîlpi masivi de beton de la altă clădire naţionalizată din strada Sirenelor stă dărîmată de aproape doi ani şi nimeni nu se îngrijeşte de reparaţia ei, că bătrîna Maria Buciumacu aşteaptă pe deputat să-i semneze actele necesare mutării, întrucît clădirea în care locuieşte trebuie dărîmată etc., etc.

Da, pentru toate aceste mărunţişuri cetăţenii îl caută pe deputat Ei s-au obişnuit ca deputatul să fie mereu în mijlocul lor, să pună umărul alături de el la toate treburile gospodăreşti ale cartierului. Aşa au fost învăţaţi de fosta lor deputată, tovarăşa Victoria Denichievici, care la alegerile din 11 martie a fost aleasă deputată în Sfatul popular al Capitalei.

Cetăţenii l-au ales pe tovarăşul Ursan să-i reprezinte în sfatul popular raional şi să-i ajute în rezolvarea problemelor obşteşti. El a înşelat însă încrederea acordată. Nici chiar angajamentul luat atunci în martie, că pe terenul viran ce se află la întretăierea străzilor Acvila şi Sirenelor va fi amenajat un solar pentru copii nu a fost realizat. Fără deputat, cetăţenii s-au apucat totuşi de au curăţat şi nivelat terenul, iar de cîteva luni îl aşteaptă să vină spre a interveni să se aducă nisip şi să se confecţioneze bănci.

Cetăţenii din circumscripţia 75 a raionului Lenin l-au aşteptat zadarnic pe tovarăşul deputat la alegerea comitetelor de străzi. Acum însă, nu-l vor mai aştepta. Cîţiva s-au dus la deputata în Sfatul popular al Capitalei, tovarăşa Victoria Denichievici, şi i-au cerut ei sprijinul în alegerea comitetelor de stradă.

Deputatul Traian Ursan a început să-şi piardă încrederea cetăţenilor. Depinde însă de el dacă va şti măcar de acum înainte să asculte chemarea celor care l-au ales, să vină în circumscripţie şi să demonstreze prin fapte că inactivitatea de pînă acum a fost ceva trecător şi nu se va mai repeta. Depinde şi de comitetul executiv al sfatului popular raional Lenin şi de modul în care îl va face pe deputatul Traian Ursan să-şi amintească îndatoririle pe care le are.

Oricum cetăţenii te aşteaptă, tovarăşe Ursan!

GH. ANGELESCU

NU se pot oare REZOLVA?

„Să îngrijim monumentele trecutului"

Străvechiul Iaşi este bogat în monumente istorice, cu care se mîndreşte ţara întreagă. Monumente istorice ca Trei Ierarhi, Golia, Cetăţuia şi altele sînt păstrate pînă în zilele noastre în excelente condiţii şi produc o deosebită impresie vizitatorului.

In oraşul Iaşi există însă multe monumente care, din nefericire, sînt date uitării, lăsate în ruină. Iată, de pildă, clădirea veche, numită de ieşeni „Sala Gotică". Această sală, destul de măreaţă pentru vremea cînd a fost ridicată, se află situată între vechiul monument Trei Ierarhi şi cea dintîi şcoală primară, zidită de Gheorghe Asachi.

Timpul atît de lung a lăsat urme grele pe vechea ctitorie a lui Vasile Lupu, care începuse să se ruineze, încît edilii Iaşului din 1905 au hotărît să înceapă restaurarea ei. Restaurarea aceasta continuă pînă în... zilele noastre. Acum doi-trei ani au început aici oarecari lucrări. Insă din păcate au fost oprite din lipsa unui... proiect definitiv.

Prin faţa monumentului istoric, care se află în plin centrul Iaşului, trec zilnic oameni ai muncii, studenţi şi elevii care se întreabă: „De ce nu este restaurată odată Sala Gotică. In incinta căreia s-ar putea înfiinţa o bibliotecă publică, un muzeu sau o expoziţie permanentă de artă?"

★

Mai sînt, în vechiul tîrg al Iaşului şi alte monumente istorice, care amintesc de trecutul plin de glorie al Moldovei şi care au aceeaşi soartă ingrată. Aşa este şi „Obeliscul leilor" — sau „Monumentul Regulamentului Organic", cum îi spun bătrînii — aflat în grădina Copoului şi ridicat în Capitala Moldovei în 1834, drept mulţumire a populaţiei faţă de Rusia, care a contribuit la întocmirea Regulamentului organic. Plăcile de marmură şi inscripţiile comemorative de pe acest monument au dispărut, astfel că tineretul şi cei care vizitează Iaşul nu ştiu ce reprezintă acest monument pentru istoria Moldovei. El îşi poate recăpăta aspectul de acum 120 de ani doar cu o mică cheltuială şi cu mai multă bunăvoinţă.

★

Mai există şi alte monumente vechi care trebuiesc restaurate, cum sînt, de pildă, Turnul Galata, palatul lui Matei Ghica de la Frumoasa, precum şi numeroase case vechi din oraşul Iaşi, care au servit drept sedii revoluţionare pentru luptătorii din ilegalitate ai clasei muncitoare. Nu trebuie uitată nici vechea universitate ieşeană de la Institutul de medicină, lăsată în părăsire de multă vreme.

Lasă mult de dorit şi modul cum sînt îngrijite monumentele naturale din împrejurimile Iaşului. La poalele dealului Repedea, între podgorii şi livezi, se află pitoreasca localitate Bucium, loc de refugiu al scriitorilor, poeţilor şi pictorilor ieşeni din veacul trecut, Costache Negruzi şi mai tîrziu Vasile Alecsandri, Ion Creangă şi alţii veneau aici să asculte, la umbra bătrînilor stejari sau sub pîlcul plopilor fără soţ, pe vestitul Barbu Lăutaru. Numeroşi sînt pictorii care, îndrăgind aceste locuri minunate, le-au trecut pe nemuritoare pînze.

Pentru restaurarea monumentelor istorice şi pentru ocrotirea monumentelor naturale este nevoie de spirit de iniţiativă şi sprijin care trebuie să pornească de la comitetele executive ale sfaturilor populare regional şi orăşenesc Iaşi. De asemenea, Ministerul Culturii, prin organele respective, ar trebui să poarte mai mult grijă faţă de monumentele ieşene. Trecutul glorios al Moldovei trebuie păstrat ca pildă pentru generaţiile viitoare.

Corespondent
LAZĂR BENEŞ

Directorul meditează!

— Tovarăşe director, ne permiteţi? E vorba despre tinerele absolvente...

Tovarăşul director Niculae Mihu, de la întreprinderea „Mătasea populară" din Bucureşti, se încruntă. Gîndeşte: „Iarăşi problema cazării tinerelor absolvente de la Şcoala profesională de textile şi pielărie? Iarăşi probleme d-astea „mărunte", „neînsemnate?" Pentru o clipă tăcu, în care timp îşi potrivi mai bine mapa de birou. Apoi, oarecum supărat, răspunse:

— Răbdare, tovarăşe, răbdare. Vrem să facem un cămin grozav. Da' ştii, grozav...

— Şi pînă atunci?

— Răbdare, am spus! Ce vreţi mai mult? Intenţiile mărete cer timp...

Aceasta este părerea tov. director. Dînsul meditează. Vrea ca întreprinderea „Mătasea populară" să aibă un cămin extraordinar; în care tinerii să se simtă bine, ca la ei acasă. Aşa dar, de ce să accepte ajutorul primit din partea Ministerului Industriei Uşoare, a Consiliului Central al Sindicatelor sau măcar al sfatului popular raional, care i-au repartizat clădire, investiţii, cînd dînsul nu acceptă asemenea „mediocrităţi" Ce grozav ar arăta însă un cămin, aşa cum îl vede directorul: camere mari, parchet, lumină cu neon, calorifer cu gaz metan, mobilă de nuc, covoare persane, uşi capitonate şi draperii — mă rog, un vis! Transpus într-un asemenea „decor", tov. director Niculae Mihu uită că în întreprinderea sa sînt 35 de tinere absolvente care nu primesc cazare deşi se cuvine să le-o asigure. Trebuie spus că aceleaşi tinere, lucrează în schimbul de noapte, încălcîndu-se astfel prevederile Codului Muncii.

Ne permitem să întrerupem puţin meditaţiile tovarăşului director, cerîndu-i să ia neîntîrziat măsuri pentru respectarea Codului Muncii şi rezolvarea problemei cazării celor 35 de absolvente.

(După o corespondenţă)
I. GABRIEL

9 concurenţi, 13 insigne

„Vom lua primele insigne" — şi-au propus membrii comisiei pentru concursul „Iubiţi cartea" de la fabrica „Victoria socialismului"-Turda. Lăudabilă intenţie! Numai că modul prin care au obţinut insignele nu se bucură de aceeaşi apreciere. Să vedem de ce:

In ziua de 31 iulie a.c. comisia a hotărît să examineze un număr de 9 tineri. In discuţiile ce au avut loc, concurenţii au analizat cărţile indicate în bibliografia concursului şi... au ascultat peroraţiile celor din comisie care, în ciuda notei scolastice, abundau de afirmaţii confuze. Astfel, tovarăşul Iuliu Metea, cerînd concurenţilor să vorbească despre Ion Creangă le-a indicat „spre fixarea ideilor", comparaţia: „Ion Creangă este socotit ca un Tolstoi romînesc întrucît stilurile se aseamănă foarte mult".

La sfîrşitul discuţiei, comisia a decis în mod just că dintre cei 9 concurenţi, 8 merită să fie purtători ai insignei „Prieten al cărţii". Dar în procesul verbal întocmit s-a strecurat o mică „eroare": „Comisia hotărăşte a acorda insigna următorilor tovarăşi: Iuliu Metea, Vasile Marta, Ileana Szabo, Simion Văcărlu (toţi membri ai comisiei) şi apoi urmează numele celor 8 concurenţi.

Cum era firesc, procesul verbal a fost trimis comitetului orăşenesc Turda, unde fiind citit în fugă nu s-a descoperit „eroarea" şi s-au eliberat cele 13 brevete şi insigne. Oare aceste „autoinsignări" nu stîrnesc îngrijorarea tovarăşilor din comitetul orăşenesc U. T. M. Turda?

Corespondent
E. NESTOR

De ce...

...copiii care locuiesc pe strada Sf. Constantin, raionul Gh. Gheorghiu Dej, din Bucureşti, nu pot fi înscrişi la şcoala cea mai apropiată. Şcoala medie nr. 22? In urma reorganizării circumscripţiilor şcolare, strada în cauză a fost inclusă în raza unei şcoli situată la o distanţă de un kilometru, iar în drumul lor spre şcoală copiii vor fi nevoiţi să traverseze multe străzi centrale, cu circulaţie intensă.

Corespondent
V. CONSTANTIN

...prin comuna Izvoru de Jos, regiunea Piteşti, caravana cinematografică n-a mai trecut de luni de zile? Ţăranii muncitori din această comună sînt puşi în imposibilitate de a viziona vreun film.

Corespondent
V. MENCIULESCU

...în locul terenului de sport din comuna Drăguşeni, raionul Bereşti, care a fost transformat în grădină de zarzavat, s-a dat tinerilor un alt teren, cu rîpe, impropriu practicării sportului?

Corespondent
OPREA ARSENE

Un om şi-a trădat idealul

(Urmare din pag. I-a)

de cunoştinţe. Dar maşinile se învechesc, se înlătură, altele noi le iau locul şi toată lumea sărbătoreşte apariţia noii maşini. Aceasta să fie oare şi soarta inginerului geolog Andrei P.? Lăsat să-şi epuizeze automat tot ceea ce a învăţat în cîţiva ani de facultate, ducînd o muncă practicistă, îngustă, fără a mai adăuga nimic cunoştinţelor lui, va ajunge la ziua cînd vor năvăli asupra lui zeci de probleme noi, necunoscute, care-l vor speria dîndu-şi seama cît de mult a fost depăşit de timp, de viaţă, de oameni. Se va împotrivi, dar înlocuirea lui cu un om aproape de tot ceea ce este nou va fi inevitabilă.

Şi nu-i păcat ca tot ce-i bun şi frumos la Andrei, ca marea forţă creatoare a celor 22 de ani ai lui să se irosească în aşteptarea chenzinei şi a cîştigului peste chenzină? E păcat, cu atît mai mult cu cît Andrei şi-a trădat meseria, idealul, nu dintr-o pasiune orbească pentru bani, ci doar pentru că în grupul în care-şi petrece cea mai mare parte a timpului, e modern cîştigul mare, viaţa uşoară, plăceri ieftine cu satisfacţii de moment, iar lui Andrei, nu-i mai place eticheta de om al cărţii, incapabil să „trăiască" şi să „guste" viaţa. Dar oare asta este viaţa pe care a visat-o Andrei? Asta este viaţa adevărată?

La capătul acestor rînduri ştiu că se vor naşte întrebări. Ce vreau de la Andrei? Nu-i deajuns că munceşte bine? Vreau oare să devină om de ştiinţă, neapărat un mare savant, un geniu cu orice preţ? Sau vreau să lucreze fără salariu? Să părăsească postul pe care-l are şi să plece la Comitetul geologic? Vreau poate să devină un ascet? Nici una din toate astea. Singurul lucru pe care l-aş dori ar fi ca Andrei să devină din nou omul cu entuziasmul primului an de facultate, entuziasm ce l-ar face ca acolo unde se află, la întreprinderea de construcţii, să fie un slujitor cinstit meseriei lui creînd, cercetînd, descoperind, învăţînd, ajutînd oamenilor să folosească valorile nepreţuite de bogăţie ale pămîntului ţării noastre. Aşa se cere să fie un tînăr talentat, înzestrat, a cărui curiozitate pentru ceea ce e nou în meseria lui, pentru ceea ce e necunoscut şi trebuie cunoscut cu siguranţă că stăpîneşte cei 22 de ani ai lui Andrei. Ar deveni din nou viaţa lui Andrei bogată, complexă, în care satisfacţia muncii creatoare să fie împletită cu ceea ce se numeşte plăcerea unui confort, din care să nu lipsească nici distracţia, nici odihna. Pot fi comparate toate astea cu obsesia cîştigului de o mie de lei peste salariu?

Cetăţenii sovietici strămutaţi în R. F. Germană sînt împiedicaţi să se întoarcă în patrie

Nota Ministerului Afacerilor Externe al U. R. S. S. adresată guvernului R. F. Germane

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a mai anunţat în presă, la 14 mai a.c. ambasada U.R.S.S. din Republica Federală Germană, din însărcinarea guvernului sovietic a adresat Ministerului Afacerilor Externe al R. F. Germane o notă în problema repatrierii din R.F.G. a cetăţenilor sovietici strămutaţi, în care se atrăgea atenţia asupra piedicilor puse de către organizaţiile de emigrare din Germania occidentală, precum şi de către autorităţile R. F. Germane în calea înapoierii în patrie a cetăţenilor sovietici şi în care au fost citate exemple corespunzătoare. La 9 iulie, Ministerul Afacerilor Externe al R. F. Germane a trimis ambasadei U.R.S.S. o notă de răspuns în care se repeta afirmaţia că cetăţenii sovietici care au ajuns în Germania occidentală în anii războiului ar continua să rămînă acolo „în baza unei hotărîri luate în mod liber", şi că înapoierii lor în patrie nu li se pun nici un fel de piedici. La 28 august, V A. Zorin, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., l-a primit pe domnul H. Grepper, însărcinatul cu afaceri ad-interim al R.F.G. în U.R.S.S. căruia i-a înmînat următoarea notă a Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S.

„Luînd cunoştinţă de nota Ministerului Afacerilor Externe al R.F.G. primită la 9 iulie a.c. de către ambasada U.R.S.S. în Republica Federală Germană, în problema repatrierii din Germania occidentală a cetăţenilor sovietici strămutaţi, Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. are onoarea să declare următoarele:

Ministerul respinge cu hotărîre afirmaţiile cuprinse în nota sus-menţionată că cetăţenii sovietici care în anii războiului au fost mînaţi cu forţa în Germania de către autorităţile hitleriste şi care nu au putut pînă în prezent să se înapoieze în patrie, nu ar mai intra în prevederile statutului persoanelor strămutate şi că ar trebui consideraţi ca „refugiaţi".

Fireşte că nici nu poate fi vorba de faptul că zeci de mii de astfel de cetăţeni ar continua „în baza unei hotărîri luate în mod liber" să rămînă într-o situaţie de lipsă de drepturi şi să ducă o existenţă mizeră în lagărele şi centrele pentru persoanele strămutate, aflate pe teritoriul Germaniei occidentale. Numeroasele cazuri de presiuni morale, intimidări, persecuţii şi chiar pedepse corporale la care sînt supuşi cetăţenii sovietici aflaţi în Germania occidentală şi care insistă asupra repatrierii lor, oglindesc adevărata stare de lucruri.

In nota din 14 mai a ambasadei U.R.S.S. adresată R.F. Germane, au mai fost citate fapte concrete de acest gen. Insă Ministerul Afacerilor Externe al R.F.G nu a dat pînă în prezent vreun răspuns ambasadei în această privinţă. Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. consideră necesar să atragă atenţia asupra unei serii de alte cazuri de persecutare şi violenţă din partea autorităţilor R.F.G. împotriva cetăţenilor sovietici strămutaţi, care se află în Germania occidentală şi care doresc să se înapoieze în Uniunea Sovietică.

Astfel de pildă, după ce cetăţeanca sovietică Goncearova Ana domiciliată în Rannersdorf 29, în apropiere de Landau, postul Aufhausen şi-a exprimat dorinţa să se înapoieze în Uniunea Sovietică, reprezentanţii autorităţilor oraşului München au început s-o terorizeze, acuzînd-o de spionaj. Prin ameninţări, ele au încercat s-o silească pe Goncearova să renunţe la repatriere.

Cetăţeanului sovietic Kopeicikov Rostislav domiciliat în Augsburg, şi care şi-a exprimat dorinţa de repatriere, autorităţile poliţieneşti, i-au luat valiza de la hotelul Neueserhoff, cu o zi înainte de plecarea lui în Uniunea Sovietică şi au încercat să-l forţeze să renunţe de a se înapoia în patrie.

In condiţii excepţional de grele se află cetăţenii sovietici strămutaţi care sînt reţinuţi în închisorile din R.F.G. în baza sentinţelor de condamnare pronunţate de autorităţile de ocupaţie ale puterilor occidentale şi de tribunalele vest-germane.

La întrevederile din 12 iunie şi 2 iulie a. c. care au avut loc între funcţionari ai ambasadei U.R.S.S. şi cetăţenii sovietici aflaţi în închisorile din oraşele Hanovra şi Straubing, întrevederi care s-au desfăşurat în prezenţa unor persoane oficiale din R.F.G. au ieşit la iveală fapte revoltătoare dovedind comportarea inadmisibilă a personalului administrativ din închisori faţă de cetăţenii U.R.S.S. care îşi exprimaseră dorinţa de a lua contact cu ambasada sovietică în scopul înapoierii în patrie.

Cetăţeanul sovietic Lisovoi Andrei, deţinut în închisoarea Werl, a declarat că a stat închis în carceră timp de trei zile pe motivul că a încercat să trimită o scrisoare ambasadei sovietice. Ulterior, deoarece continua să insiste asupra repatrierii sale, a fost trecut la regim celular. După ce a expirat termenul de detenţiune în închisoarea Bruchsaale cetăţeanul sovietic Nagornîi Vasili a declarat că autorităţile din închisori încarcerează pe oricine încearcă să ia legătură cu ambasada sovietică, iar scrisorile cetăţenilor deţinuţi sînt distruse.

Despre persecuţiile, bătăile şi alte represiuni din partea personalului administrativ al închisorilor, dezlănţuite pentru încercări de a lua legătură cu ambasada sovietică, au povestit şi alţi cetăţeni sovietici deţinuţi: Stepan Gherus, Aleksandr Smool, Piotr Lojko, Mihail Petrovski, Mihail Şapovalenko.

Lucrurile au ajuns pînă acolo încît la închisoarea Bruchsaale, aşa cum au declarat persoanele deţinute acolo, din cauza condiţiilor insuportabile în 1953 s-a sinucis cetăţeanul sovietic Masliuk.

In închisoarea oraşului Straubing, cetăţenii sovietici care au încercat zadarnic timp îndelungat să stabilească legătura cu ambasada sovietică, la 22 mai a.c. au declarat greva foamei în semn de protest împotriva faptului că li se refuză să se întîlnească cu reprezentanţi sovietici. Abia la 2 iulie, în urma unor cereri repetate şi insistente ale ambasadei, a avut loc o întrevedere între reprezentanţii ambasadei şi aceşti cetăţeni sovietici. Cu acest prilej, cetăţenii U.R.S.S Valentin Batanov (aceeaşi persoană cu Petrovski), Vladimir Plaşciuk, Mihail Kurinîi, Vasili Skolozdra, Aleksandr Tarasov, Vladimir Dronţki, Henri Kojenevski, Vasil Şevcik şi alţii au povestit despre cazurile de violenţă şi samavolnicie ale administraţiei închisorii faţă de cetăţenii sovietici care doresc să se repatrieze. Cetăţeanul sovietic Halupoak (aceeaşi persoană cu Telvak) Iakov a declarat reprezentanţilor ambasadei că „a suferit în închisoare ceea ce nu a suferit nici în lagărul de concentrare german".

Incercînd să intimideze pe cetăţenii sovietici şi să-i determine să renunţe la repatriere, administraţia închisorilor din R.F.G. a recurs şi la o metodă atît de ilegală, ca luarea unor declaraţii sub semnătură de la persoanele care doresc să se repatrieze în care acestea consimt să ispăşească în U.R.S.S. întregul termen de detenţiune stabilit de sentinţele tribunalelor din Germania occidentală. De fapt însă, se ştie că aceste sentinţe nu au valabilitate pe teritoriul U.R.S.S.

Faptele citate mai sus dovedesc că cetăţenii sovietici strămutaţi, care se află în R.F.G. mai sînt încă împiedicaţi să se înapoieze în patrie, iar acţiunile autorităţilor locale din R.F.G. sînt în contradicţie cu declaraţiile guvernului Republicii Federale care a afirmat că va respecta dorinţa cetăţenilor sovietici aflaţi în R.F.G. de a lua legătura cu ambasada U.R.S.S. şi de a se înapoia în patrie, şi că le va acorda orice ajutor necesar în această privinţă.

In legătură cu cele de mai sus, Ministerul Afacerilor Externe al U. R. S. S. insistă ca guvernul Republicii Federale să ia măsurile necesare în vederea schimbării situaţiei anormale existente, în domeniul repatrierii cetăţenilor sovietici strămutaţi care se află pe teritoriul R.F.G., pentru ca acestor cetăţeni să li se ofere deplina libertate în stabilirea legăturilor cu ambasada U.R.S.S. şi să li se dea posibilitatea de a pleca nestingheriţi.

Ministerul ia cunoştinţă de declaraţia cuprinsă în nota Ministerului Afacerilor Externe al R.F.G. că listele de cetăţeni sovietici care se află în detenţiune, transmise odată cu notele ambasadei U.R.S.S din 19 mai şi 30 iunie a.c. sînt verificate în prezent şi speră ca în scurtă vreme să primească un comunicat despre rezolvarea pozitivă a problemei privind repatrierea acestor persoane".

Dl. H. Grepper a declarat că va transmite nota sus-menţionată guvernului R. F. Germane.

„Tineretul fericit al Romîniei"

BASEL 29 (Agerpres). — Sub titlul „Tineretul fericit al Romîniei" ziarul elveţian „Vorwarts" a publicat de 23 august un articol cu privire la grija manifestată de statul democrat-popular pentru ocrotirea mamei şi a copilului. In articol se arată că vechea Romînie care a ocupat primul loc printre ţările europene, în ceea ce priveşte mortalitatea infantilă, a ajuns astăzi un stat în care ocrotirea sănătăţii a cuprins pînă şi ultimul sat. Citînd date cu privire la controlul medical, vacanţele copiilor şi sprijinul acordat mamelor, „Vorwarts" scrie că „R P R poate să fie pe drept mîndră de succesele obţinute de stat în acest domeniu".

Arta romînească peste hotare

Solistul Dan Iordăchescu la Salzburg

SALZBURG 29 (corespondenţă specială agerpres): In cadrul concursului internaţional de canto ce se desfăşoară la Salzburg cu prilejul sărbătoririi bicentenarului Mozart, participanţii romîni au repurtat un strălucit succes. Din cei 32 de participanţi, reprezentanţi ai 10 ţări: S.U.A. Canada, Japonia, Belgia, Franţa, Suedia, Germania, Austria şi Spania, reprezentativa romînă a reuşit să intre în etapa a II-a a concursului cu 3 concurenţi din 4 participanţi.

Dintre aceştia, solistele Blanche Adelştein şi Wally Niculescu au obţinut diploma, iar cîntăreţul Dan Iordăchescu a intrat în etapa a treia, obţinînd cea mai mare medie. După aprecierile persoanelor competente reprezentantul nostru, solistul Dan Iordăchescu are cele mai mari şanse de a se situa pe primul loc şi în etapa finală. In mod deosebit comisia concursului a apreciat aportul artistic al acompaniatorului, pianistul Dagobert Bucholtz, artist emerit al R.P.R.

Ansamblul de amatori C.F.R.-Giuleşti pe scene din Olanda

HAGA 29 (Agerpres). — Grupul de dansatori şi instrumentişti populari ai Ansamblului de amatori C.F.R. Giuleşti, continuîndu-şi turneul în Olanda a dat spectacole la Nymegen şi Allten. Vineri a avut loc un spectacol în sala teatrului Zviderpark din Haga în faţa unui număr de 2.000 spectatori. Au participat reprezentanţii diplomatici ai Franţei, Argentinei, Egiptului, Iranului, U.R.S.S., Pakistanului, Indiei, Irlandei, Mexicului, Peru, Turciei etc., funcţionari superiori ai Ministerului Afacerilor Externe din Olanda. Spectacolul s-a bucurat de un mare succes.

Tineri artişti amatori din Bucureşti în Anglia

LONDRA 29 (Agerpres) — Grupul de dansuri populare romîneşti format din tineri amatori din Bucureşti care se află în Marea Britanie a dat două spectacole la Stratford-on-Avon în zilele de 21 şi 22 august a.c., obţinînd un mare succes.

Să fie anulată odioasa sentinţă de la Karlsruhe

Protestul foştilor deţinuţi şi deportaţi politici antifascişti din R. P. R.

Asociaţia foştilor deţinuţi şi deportaţi politici antifascişti din R.P.R., a trimis Tribunalului constituţional al Republicii Federale Germane de la Karlsruhe un protest în legătură cu hotărîrea samavolnică luată de punere în afara legii a Partidului Comunist din Germania.

În protestul adresat se arată că prin hotărîrea luată, cercurile oficiale de la Bonn se asociază reacţiunii din trecut, încercînd să reînvie fascismul.

„Urmărirea comuniştilor şi interzicerea Partidului Comunist din Germania — sună protestul — nu este numai o pierdere a prestigiului politic şi moral, ci este un atentat direct împotriva libertăţilor şi vieţii poporului din Republica Federală Germană, o ameninţare directă împotriva păcii şi securităţii europene".

În încheierea protestului se spune: „Asociaţia foştilor deţinuţi şi deportaţi politici antifascişti din R P R. protestează în mod energic împotriva acestor încălcări a constituţiei şi cere tribunalului de la Karlsruhe anularea acestei sentinţe samavolnice".

(Agerpres)

O samavolnicie judiciară

Sentinţa tribunalului de la Karlsruhe, prin care Partidul Comunist din Germania este interzis, constituie un eveniment plin de semnificaţie politică.

Mai întîi condamnarea dată este lipsită de orice temei juridic, politic şi moral. Partidul Comunist din Germania, înainte ca şi acum, este detaşamentul înaintat credincios poporului. El a luptat şi luptă cu abnegaţie pentru interesele şi bunăstarea poporului, pentru progres social şi pace.

Istoria Partidului Comunist din Germania stă mărturie, prin luptele şi jertfele înscrise în ea, că interesele poporului muncitor îi sînt scumpe şi le apără ca lumina ochilor. Lupta pentru pace şi democraţie, lupta împotriva militarismului, împotriva introducerii serviciului militar obligator, lupta pentru fericirea şi viitorul tineretului german au fost pentru Partidul Comunist din Germania obiective permanent vii, aflate pe primul plan. În lumina acestei realităţi istorice, interzicerea Partidului Comunist din Germania apare lipsită de orice temei politic şi moral. Ea constituie un atentat la interesele cele mai vitale ale întregului popor german.

Partidul Comunist din Germania, conform Constituţiei federale, are dreptul la libertatea de a activa. Intr-adevăr, Constituţia de la Bonn cuprinde dispoziţiuni exprese după care cetăţenii au dreptul de a se asocia liber, de a-şi exprima ideile şi sentimentele lor politice. Partidul şi-a dus activitatea în mod paşnic şi cu respectul legilor. Or, din acest punct de vedere, sentinţa dată este lipsită şi de temei juridic. Prin ea se încalcă drepturile şi libertăţile constituţionale ale poporului german.

Totuşi, Partidul Comunist a fost interzis. După pronunţarea sentinţei, s-au deslănţuit percheziţiile, a urmat închiderea sediilor, confiscarea bunurilor şi arestarea unor fruntaşi. Toate acestea au fost posibile fiindcă cercurile revanşarde tind să înfricoşeze şi să îngenuncheze clasa muncitoare germană şi poporul german, fiindcă vor să înăbuşe voinţa de pace şi progres a celor mulţi, fiindcă vor să pregătească şi să deslănţuie un nou război.

Măsurile luate împotriva Partidului Comunist din Germania nu-s o noutate. Ele s-au mai luat şi altădată — în 1933, de pildă. Aceste măsuri au precedat represiunile împotriva celorlalte forţe democratice, au precedat lagărele de concentrare, măcelurile şi războiul. De aceea, ele constituie un semnal de alarmă pentru toţi cei cărora pacea şi viaţa le sînt scumpe.

Astăzi sîntem în 1956. Condiţiile politice din Germania şi din lume sînt altele decît în urmă cu cîteva decenii. Forţele păcii şi progresului în sînul poporului german sînt puternice, iar solidaritatea internaţională proletară este de nezdruncinat. În Europa, o serie de ţări au pornit pe drumul socialismului, iar printre ele se află şi o parte a Germaniei — Republica Democrată Germană.

Partidul Comunist există şi va exista, înfruntînd toate opreliştile. Poporul muncitor l-a susţinut şi-l susţine. El nu poate fi desfiinţat, fiindcă întruchipează ideile şi sentimentele cele mai măreţe, fiindcă reprezintă viaţa şi viitorul tineretului german, viaţa şi viitorul poporului german.

Revanşarzii germani încearcă să repete istoria. Ei încearcă să înăbuşe cu forţa ideile de dreptate şi progres social. Dar ideile nu pot fi lichidate în închisori şi nici interzise prin sentinţele unor complete de judecată străine de noţiunea de justiţie.

ION OANCEA
profesor la Facultatea de Ştiinţe Juridice din Bucureşti

Reprob arbitrariul de la Karlsruhe

Prin scoaterea în afara legii a Partidului Comunist din Germania, reacţiunea de la Bonn urmăreşte să înlăture opoziţia de fier a poporului german împotriva reconstituirii armatei vest-germane şi să creeze o atmosferă de teamă, de înăbuşire a oricărui glas potrivnic orientării politicii d-lui Adenauer. Însă Partidul Comunist din Germania, luptător încercat pentru pace şi democraţie, nu poate fi nimicit printr-un ordin guvernamental sau printr-o hotărîre a unui tribunal. Toate conştiinţele cinstite, toţi cei ce năzuiesc spre un climat internaţional propice păcii, se ridică în apărarea comuniştilor din Germania occidentală

Zadarnic încearcă monopoliştii reacţionari să supună Partidul Comunist din Germania; zadarnic se încearcă transformarea muncitorilor germani în carne de tun şi hrană corbilor.

Ca şi în trecutul război, planurile cîrmuitorilor de azi ai Bonnului se nasc menite eşecului şi dezastrului. Cu tărie mă alătur protestului tuturor celor indignaţi de sentinţa nedreaptă de la Karlsruhe cerînd anularea ei.

GEORGE LESNEA
scriitor,
Laureat al Premiului de Stat

Cuvîntul oamenilor de artă, ştiinţă şi cultură

Miercuri seara a avut loc în grădina „Filimon Sîrbu" un miting de protest al oamenilor de ştiinţă, artă şi cultură, din Capitală împotriva sentinţei de interzicere a Partidului Comunist din Germania, apărătorul cel mai fidel al intereselor clasei muncitoare şi poporului german.

La miting au luat parte academicieni, profesori universitari, numeroşi scriitori, compozitori, artişti, profesori şi învăţători, reprezentanţi ai presei şi radioului, studenţi.

Mitingul a fost deschis de acad. prof. dr. Şt. Milcu, secretar prim al Academiei R.P.R. care a arătat că sentinţa tribunalului din Karlsruhe este un atentat împotriva libertăţilor poporului german, democraţiei şi păcii.

A luat apoi cuvîntul academicianul S. Stoilov. Cînd Adolf Hitler a fost adus la putere de cercurile imperialiste dinăuntru şi din afară, primele sale lovituri au fost îndreptate împotriva Partidului Comunist din Germania — a spus vorbitorul. Astăzi autorităţile Germaniei occidentale pornesc pe acelaşi drum.

Punerea în afara legii a Partidului Comunist din Germania occidentală este un act samavolnic şi arbitrar, prin care cei care l-au inspirat au crezut că pot desfiinţa însăşi lupta maselor populare din Germania pentru pace şi libertate. Dar astăzi există puternice forţe capabile să înfrîngă de la bun început, orice tentativă de atac îndreptată împotriva independenţei şi a libertăţii popoarelor. Astăzi există Republica Democrată Germană spre care se îndreaptă privirile pline de nădejde ale tuturor germanilor care doresc fierbinte reunificarea paşnică a ţării lor

Alături de toţi oamenii cinstiţi din lume, ori care ar fi credinţele lor politice, ori care ar fi concepţiile lor filozofice — a spus în încheiere acad. S. Stoilov — noi vedem în sentinţa de la Karlsruhe o mîrşavă uneltire împotriva păcii.

George Vraca artist al poporului din R.P.R care a luat apoi cuvîntul a spus între altele: „Generaţii întregi, generaţiile dinaintea mea, generaţiile din timpul meu nu au dorit altceva mai fierbinte decît ca din grămezile de ruine ale atîtor războaie să se nască o lume nouă, o lume mai bună. Pentru acest crez înalt şi nobil au luptat, luptă şi vor lupta toţi oamenii cinstiţi din lume.

În ultimul pătrar de veac însă, oamenii de pretutindeni au înţeles că ceea ce le împodobeşte viaţa este libertatea, este liniştea, este bucuria de a construi şi de a naşte şi nu de a dărîma şi de a ucide. De aceea, succesul luptei pentru libertăţi cetăţeneşti al oamenilor progresişti germani, al întregului popor german, depinde de dreapta voinţă a noastră, a tuturora.

A luat apoi cuvîntul academicianul M. Beniuc, care a spus printre altele:

Tentativa de a desfiinţa Partidul Comunist din Germania este asemănătoare cu încercarea de a stinge lumina, pentru ca la adăpostul întunericului, poporul german să poată fi dus spre prăpastie. Dar Partidul Comunist din Germania nu poate fi desfiinţat. El trăieşte, el va trăi mereu prin toţi germanii cinstiţi, luptătorii activi pentru cauza libertăţii şi păcii, în conştiinţa clasei muncitoare germane şi lupta eroică a întregului popor german.

Prof. univ. Nicolae Deleanu care a luat apoi cuvîntul a spus printre altele: „Lumea civilizată de pretutindeni aşteaptă de mult interzicerea armelor atomice şi cu hidrogen. În locul unei ştiri despre o astfel de măsură care să însemne un pas înainte pe drumul către dezarmarea generală, ne-a sosit vestea unei alte măsuri uimitoare prin cutezanţa ei provocatoare: interzicerea Partidului Comunist din Germania.

Avem ferma convingere însă că întreaga clasă muncitoare din Germania occidentală, comuniştii, social-democraţi şi oameni fără de partid vor şti să opună o dîrză rezistenţă într-o luptă comună împotriva revanşarzilor de la Bonn şi că va impune cît mai curînd libertatea de acţiune pentru partidul cel mai înaintat al clasei muncitoare germane, partidul lui Thälmann".

Muzicienii din ţara noastră — a spus compozitorul Zeno Vancea, maestru emerit al artei din R P R. care a urmat la cuvînt — au aflat cu indignare fără margini despre samavolnicia autorităţilor din Republica Federală Germană care prin sentinţa tribunalului de la Karlsruhe a scos din legalitate Partidul Comunist din Germania.

Este trist că asemenea acte de teroare se pot petrece în ţara care a dat umanităţii pe marele Beethoven. Dar noi muzicienii romîni, sîntem convinşi că forţele progresiste vor duce la triumf ideile aceluia care în nemuritoarea sa Simfonie a IX-a a cîntat cu o zguduitoare forţă libertatea şi înfrăţirea între oameni.

A luat apoi cuvîntul prof. univ. Maria Sîrbu. De cîte ori aud cuvîntul fascism în minte îmi apar imagini trăite, vii şi puternice — a spus vorbitoarea. În anul 1948 a fost organizat un pelerinaj la Ravensbruck, unul din fostele lagăre de exterminare în masă a femeilor. Pe pereţii înalţi care împrejmuiau curtea lagărului de odinioară, am citit inscripţia: „Aici au fost omorîte 19.000 de femei". Un gang îngust între două clădiri: acolo aveau loc execuţiile; pereţii mai păstrează încă urmele gloanţelor. În apropiere, cuptoare înguste, de lungimea corpului omenesc, unde erau arse de vii mii de femei.

În jurul meu vedeam numai ochi îndureraţi, plini de lacrimi dar şi pumni încleştaţi, mărturie a hotărîrii neclintite a mii şi mii de oameni de a lupta împotriva barbariei, de a apăra omenirea de pericol.

Astăzi, prin hotărîrea guvernului de la Bonn Partidul Comunist German, detaşamentul cel mai dîrz de luptă pentru pace, democraţie şi progres al clasei muncitoare germane care a dat jertfe grele pentru a feri poporul german de la dezastru este pus în afara legii ca pe timpul lui Hitler; se încearcă renaşterea fascismului, a barbariei şi obscurantismului.

Sîntem convinşi că rămînînd credincioşi înaltelor idealuri pentru care au militat, poporului lor, comuniştii germani vor lupta cu abnegaţie şi de acum înainte pentru binele patriei lor, pentru o Germanie unită, democratică, paşnică.

A mai luat cuvîntul învăţătoarea Niculina Domintan care, protestînd împotriva sentinţei de interzicere a Partidului Comunist din Germania a spus:

„Interzicerea Partidului Comunist din Germania a produs revolta tuturor oamenilor cinstiţi care văd în sentinţa tribunalului din Karlsruhe o nouă tentativă îndreptată împotriva păcii".

★

În încheierea mitingului acad. prof. Al. Graur, a dat citire unei moţiuni adresată guvernului federal de la Bonn. Oamenii de ştiinţă, artă şi cultură din Bucureşti — se spune în moţiune — exprimă pe această cale protestul lor energic împotriva măsurilor abuzive care interzic activitatea legală a Partidului Comunist din Germania.

Indignarea poporului albanez

TIRANA 29 (Agerpres). — ATA transmite: Declaraţia C.C. al Partidului Muncii din Albania în legătură cu interzicerea Partidului Comunist din Germania.

Comitetul Central al Partidului Muncii din Albania exprimă indignarea întregului partid şi a poporului albanez în legătură cu sentinţa scandaloasă a tribunalului de la Karlsruhe cu privire la interzicerea Partidului Comunist din Germania. Aceasta este o acţiune arbitrară şi cu caracter fascist îndreptată împotriva libertăţilor democratice ale poporului german şi împotriva luptei sale pentru o Germanie unită şi democrată, o acţiune îndreptată împotriva păcii şi securităţii în lume.

Poporul albanez, ca şi toate popoarele lumii, nu au uitat istoria anilor trecuţi, atunci cînd în 1933 Partidul Comunist din Germania a fost pus în afara legii. Aceasta a fost o măsură care a favorizat fascizarea Germaniei şi a dus-o pe calea agresiunii.

Comuniştii şi toţi oamenii muncii din Albania protestează energic împotriva sentinţei prin care se interzice Partidul Comunist din Germania şi întăresc în acelaşi timp vigilenţa revoluţionară împotriva încercărilor imperialiştilor de a pregăti un nou război.

Comitetul Central al Partidului Muncii din Albania exprimă solidaritatea şi simpatia poporului albanez faţă de comuniştii din Germania occidentală şi faţă de lupta întregului popor german pentru libertate, pentru drepturi democratice, pentru o Germanie unită şi democrată, pentru menţinerea şi consolidarea păcii în lume.

Un ferm protest al ceferiştilor

Vechi luptători pentru libertăţile democratice ale clasei muncitoare, împotriva regimurilor de teroare ale trecutului, împotriva fascismului, ceferiştii împărtăşesc cu deosebită intensitate protestul clasei muncitoare din Germania occidentală, după sentinţa anticonstituţională a Tribunalului din Karlsruhe în legătură cu interzicerea activităţii Partidului Comunist din Germania.

La Depoul C.F.R. „Chivu Stoica" din Capitală, muncitori, ingineri, tehnicieni, mecanici de locomotivă, fochişti, întorşi sau gata să plece la drum s-au adunat ieri într-un miting. Erau într-o sală încăpătoare peste 300 de ceferişti şi în ochii lor am putut întîlni expresia unei indignări cinstite, a unui protest unanim.

„Ştim cu toţii cît am suferit de pe urma militarismului german în cele două războaie mondiale care s-au abătut la intervale scurte asupra popoarelor şi asupra oamenilor muncii din patria noastră". Aceste cuvinte rostite de bătrînul ceferist Ştefan Lungu, Erou al Muncii Socialiste, au aprins în ochii celor de faţă vii scîntei ale revoltei.

Odată cu vorbele ceferistului în sală se făcea simţită amintirea trecutului nu prea îndepărtat a timpului în care muncitorii ceferişti au fost printre primele detaşamente ale clasei muncitoare din ţara noastră care au protestat împotriva hitlerismului.

„Noi — a spus tovarăşul Constantin Doncea, membru supleant al C.C. al P.M.R. — am fost martori la loviturile date clasei muncitoare de către fascismul german de-a lungul anilor. Aceste lovituri n-au atins numai clasa muncitoare din Germania, ci au izbit puternic şi în proletariatul altor ţări subjugate fascismului german. Discipolii credincioşi ai lui Hitler încearcă acum să calce pe urmele jalnicului lor înaintaş".

Încrezători în dreptatea cauzei clasei muncitoare germane, a Partidului Comunist din Germania — singurul partid vest-german care opune o rezistenţă hotărîtă remilitarizării, care apără libertăţile şi drepturile democratice ale clasei muncitoare din Germania, care luptă pentru reunificarea paşnică a Germaniei — ceferiştii îşi exprimă hotărît protestul împotriva sentinţei de la Karlsruhe.

Am reţinut din acest miting, din privirile şi înfăţişarea oamenilor, din cuvintele lor, indignarea, puternica voinţă a muncitorilor ceferişti din depoul „Chivu Stoica" de a sprijini lupta comuniştilor germani pentru recăpătarea drepturilor lor constituţionale.

„Trebuie să ştie revanşarzii de la Bonn că alături de Partidul Comunist din Germania nu sînt numai oamenii muncii germani, ci clasa muncitoare din întreaga lume". Aceste cuvinte rostite de mecanicul de locomotivă Scărlătescu Ion simbolizează solidaritatea frăţească a poporului romîn faţă de oamenii muncii şi faţă de comuniştii germani.

Odată au izbucnit în sală aplauze deosebit de viguroase.

Cineva strigase din toate puterile:

„Cerem ca Partidul Comunist din Germania să fie repus în drepturile sale. Să fie anulată sentinţa de la Karlsruhe!"

M. CARANFIL

Muncitorii de la „Republica" înfierează sentinţa de la Karlsruhe

Mă aflam cu treburi prin uzinele „Republica" din Capitală. Era ora 14.20. Acum trebuie să mă întîlnesc cu tînărul strungar Mihalache Patrichi. Dar iată-l că a şi venit. Ne-am strîns mîna. Mă pregăteam să-mi scot creionul şi caietul de notiţe cînd Patrichi mă întrerupse.

— Va trebui să amînăm puţin discuţia noastră — îmi spuse el. Cu cîteva minute mai înainte am aflat că sînt invitat la un miting. Muncitorii uzinei noastre sînt profund indignaţi de hotărîrea tribunalului din Karlsruhe de interzicere a Partidului Comunist din Germania.

Am pornit împreună spre locul unde avea să se ţină acest miting. La masa frumos învelită în pînză roşie a luat loc prezidiul mitingului. Mitingul a şi început.

Tovarăşul Gh. Stoica, membru al C.C. al P.M.R. arată în cuvîntul său monstruozitatea hotărîrii tribunalului de la Karlsruhe. Vorbitorul subliniază că prin măsura luată, revanşarzii de la Bonn încearcă să înăbuşe lupta poporului din Germania occidentală împotriva remilitarizării, pentru pace şi progres social. În acest fel ei repetă politica lui Hitler. Istoria arată însă că lupta poporului, a Partidului Comunist, nu poate fi oprită prin decizii judecătoreşti.

Participanţii la miting aplaudă cuvintele vorbitorului. La tribună se află şi tov. Stănescu Puiu — maistru la secţia filetaj. Pe o foaie de hîrtie mototolită, plină de ulei —, maistrul a aşternut în grabă cîteva fraze.

— Am cunoscut fascismul, am făcut aşa dar inevitabil cunoştinţă cu ororile războiului. Nu se poate să nu înţelegem că sentinţa împotriva Partidului Comunist din Germania sporeşte primejdia unui nou măcel mondial. Hitler a început la fel. Nu mă îndoiesc că şi actualii discipoli ai politicii lui vor sfîrşi la fel. Istoria nu poate fi însă oprită prin hotărîri ca cele ale tribunalului de la Karlsruhe.

L-am urmărit pe acest om. Glasul lui exprima indignarea Fiecare cuvînt pornea din inimă şi era rostit cu o convingere emoţionantă.

Au mai vorbit şi alţi muncitori — Ioan Dincu din secţia tras la rece, electricianul Ioan Boian şi alţii. Fiecare vorbea cum se pricepea mai bine. Toţi însă spuneau de fapt cît de puternic i-a indignat hotărîrea de interzicere a Partidului Comunist din Germania şi-şi mărturiseau convingerea că Partidul Comunist va exista şi de acum înainte în ciuda unor hotărîri de genul celei de la Karlsruhe.

Unul dintre muncitori propuse redactarea unei telegrame de protest care să fie trimisă guvernului de la Bonn şi tribunalului de la Karlsruhe. Telegrama pe care a citit-o inginerul Virgil Munteanu cere în numele muncitorilor tehnicienilor, inginerilor şi funcţionarilor uzinei „Republica" anularea imediată a acestei odioase sentinţe.

Mitingul s-a terminat. Mihalache Patrichi m-a rugat să amîn iarăşi discuţia.

— Aş vrea să scriu unui tînăr din Germania occidentală, să ştie că tinerii romîni se află alături de patrioţii germani şi în aceste zile...

N-am putut să-l refuz. M-am gîndit atunci la tînărul care va primi scrisoarea lui Patrichi. Cît de mult se va bucura. Va fi doar mesajul de solidaritate al unui prieten.

VASILE RANGA

CUVÎNTUL MUNCITORILOR DE LA „ELECTROAPARATAJ"

Sîntem solidari cu Partidul Comunist din Germania!

De-abia a încetat sunetul sirenei şi în hala nouă a fabricii „Electroaparataj" au început să sosească muncitorii, tehnicienii şi funcţionarii din întreaga fabrică. Pe o masă fusese întinsă în grabă o pînză roşie, iar doi tineri au prins sus pe instalaţia de aeraj un carton pe care sta scris cu litere roşii: „Cerem anularea sentinţei samavolnice a tribunalului de la Karlsruhe".

Grupuri, grupuri, muncitorii discută aprins, îşi manifestă indignarea faţă de mîrşava sentinţă a militariştilor de la Bonn. În sală răsună tot mai des cuvinte pline de revoltă la adresa revanşarzilor vest-germani şi de solidaritate cu lupta Partidului Comunist din Germania. Intr-un colţ, pe o presă, s-a urcat un grup de tineri. Au în mijlocul lor pe Şir Rudolf, bătrînul ce lucrează de zeci de ani în această întreprindere. Le povesteşte despre barbariile hitleriştilor ce mişunau în timpul războiului în această fabrică, despre carcerile ce gemeau de muncitori, despre oameni bătuţi pînă la sînge pentru că se opreau o clipă din lucru să-şi tragă sufletul.

...A început mitingul.

Întrerupt de nenumărate ori de exclamaţiile de aprobare şi de aplauzele celor aproape 1600 de participanţi la acest miting, a luat cuvîntul tovarăşul Gheorghe Vasilichi, membru supleant al C.C. al P.M.R. Rînd pe rînd urcă apoi la tribună muncitori şi tehnicieni, tineri şi vîrstnici care-şi manifestă adeziunea faţă de lupta eroică a Partidului Comunist din Germania, singurul partid din Germania occidentală care luptă cu consecvenţă împotriva renaşterii militarismului, pentru unificarea celor două Germanii într-un stat iubitor de pace şi progres social

Iată-l pe comunistul Vasile Barbu de la cazangerie. Glasul său, deşi împovărat de ani, se ridică totuşi puternic, pătrunde în inimile fiecăruia dintre cei prezenţi:

— Cred militariştii că interzicînd Partidul Comunist din Germania, poporul german va înceta lupta împotriva remilitarizării şi pentru unificarea pe baze paşnice şi democratice a patriei sale. Se înşeală! Şi P.C.R. a fost interzis, el însă şi-a continuat lupta în condiţii grele. Am simţit pe propria mea piele teroarea deslănţuită de fasciştii din ţara noastră De aceea îmi unesc glasul cu al vostru, al tuturor muncitorilor din fabrica noastră şi din întreaga ţară şi cer cu toată tăria anularea sentinţei barbare a tribunalului de la Karlsruhe. Libertate comuniştilor germani luptători pentru fericirea poporului lor!

Că de aceeaşi părere cu el sînt toţi muncitorii fabricii, o poţi vedea de pe chipurile lor. Iată-l de pildă pe utemistul Mircea Crăciun. El ştie ce înseamnă fascism. A văzut pe tatăl său adus acasă, ciuruit de gloanţele unor ofiţeri hitlerişti, în zilele lui august 1944 cînd fiecare om cinstit din patria noastră a prins să-i izgonească pe fascişti. Iată-i şi pe tinerii Drosu Dionisie, Ecaterina Saftere, Niculina Măturoiu, Nicolae Roman, pe toţi acei ce doresc ca şi tinerii din Germania occidentală să se bucure de drepturi şi libertăţi democratice. Aceşti tineri îşi manifestă solidaritatea cu lupta Partidului Comunist din Germania.

Cu indignare şi cu hotărîre se ridică glasul fiecărui om cinstit. Iată-l pe reglorul Traian Boghez care de la tribuna acestui miting aminteşte tuturor consecinţele interzicerii P.C.G. în 1933. Dacă primele lovituri ale teroarei hitleriste s-au îndreptat împotriva comuniştilor, următoarele n-au cruţat pe ceilalţi democraţi. Aceasta dă de gîndit tuturor patrioţilor germani

Întreaga hală răsună de cuvinte de solidaritate cu comuniştii din Germania occidentală. Muncitorii de la „Electroaparataj" îşi unesc glasul cu al întregului popor şi cer anularea sentinţei samavolnice de la Karlsruhe. Moţiunea de protest adresată guvernului R.F.G., tribunalului de la Karlsruhe şi Bundestagului de la Bonn — cu care s-a încheiat mitingul — a primit asentimentul unanim al muncitorilor din această fabrică.

A. GHEORGHE

MOŢIUNE

Către
Guvernul Republicii Federale Germane
Bundestagul de la Bonn
şi Tribunalul de la Karlsruhe

Noi muncitorii, inginerii, tehnicienii şi funcţionarii întreprinderii „Electroaparataj" din Bucureşti, întruniţi în miting, azi, 29 august, alături de toţi oamenii muncii din Republica Populară Romînă protestăm cu indignare împotriva sentinţei monstruoase şi antidemocratice a Tribunalului din Karlsruhe — prin care se interzice Partidul Comunist German, partid cu o veche tradiţie de luptă pentru libertate, partid care a luptat eroic împotriva regimului hitlerist.

Scoaterea în afara legii a Partidului Comunist din Germania constituie un act antipopular, care calcă în picioare drepturile şi libertăţile elementare ale poporului german şi care urmăreşte înăbuşirea forţelor iubitoare de pace, intensificarea militarismului german agresiv, care ameninţă securitatea popoarelor din Europa.

Condamnăm acţiunile autorităţilor vest-germane care folosesc procedee identice cu actele de violenţă din timpul regimului fascist, ce au precedat cel de al doilea război mondial, război ce a adus atîtea suferinţe şi lacrimi întregii omeniri.

Alăturîndu-ne protestului unanim al oamenilor cinstiţi din lumea întreagă, cerem guvernului federal anularea imediată a acestei odioase sentinţe.

Vizita în Uniunea Sovietică a preşedintelui Republicii Indonezia, dr. Sukarno

Preşedintele Indoneziei a făcut o vizită lui K. E. Voroşilov

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 august preşedintele Republicii Indonezia, dr. Sukarno, a făcut o vizită lui K. E. Voroşilov, preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Dr. Sukarno a fost însoţit de L. N. Palar, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Indonezia şi de alte personalităţi oficiale.

La convorbire, care s-a desfăşurat într-o atmosferă de cordialitate şi prietenie, din partea Uniunii Sovietice au participat D. T. Şepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., Ş. R. Raşidov, vicepreşedinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., A. F. Gorkin, secretarul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. şi D. A. Jukov, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al U.R.S.S. în Republica Indonezia.

N. A. Bulganin l-a primit pe dr. Sukarno

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 august N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. l-a primit pe dr. Sukarno, preşedintele Republicii Indonezia, care se află la Moscova.

Împreună cu preşedintele Sukarno au fost primiţi L. N. Palar, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Indoneziei şi celelalte persoane care îl însoţesc pe dr. Sukarno.

Au fost de faţă D. T. Şepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., şi D. A. Jukov, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al U.R.S.S. în Indonezia.

★ ★

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite: Preşedintele Indoneziei, Sukarno, împreună cu persoanele care îl însoţesc au vizitat la 29 august Mausoleul lui V. I. Lenin şi I. V. Stalin şi au depus o coroană de flori. Pe panglica coroanei stătea scris în limbile indoneziană şi rusă: „Din partea preşedintelui Republicii Indonezia, Sukarno".

În piaţa din faţa Mausoleului erau adunaţi numeroşi locuitori ai Moscovei. Ei au salutat cu aplauze călduroase pe preşedinte.

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 august K. E. Voroşilov, preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., a oferit în Marele Palat al Kremlinului un dejun în cinstea preşedintelui Republicii Indonezia, Sukarno, care se află la Moscova.

În timpul dejunului, care s-a desfăşurat într-o atmosferă de caldă prietenie, K. E. Voroşilov şi preşedintele Sukarno au rostit cuvîntări.

Convorbire între delegaţia Partidului Muncitoresc Progresist din Canada şi o delegaţie a P.C.U.S.

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 august, la C.C. al P.C.U.S. a avut loc o convorbire cu delegaţia Partidului Muncitoresc Progresist din Canada (P.M.P.) care a sosit la Moscova.

La convorbire au participat N. S. Hruşciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., M. A. Suslov, secretar al C.C. al P.C.U.S., B. N. Ponomarev, membru al C. C. al P.C.U.S., şi delegaţia Partidului Muncitoresc Progresist din Canada alcătuită din Tim Buck, secretar general al Comitetului Naţional al P.M.P., L. Morris, D. Solsberg şi W. Cardash, membri ai Comitetului Naţional al P.M.P.

Convorbirea a decurs într-un spirit de sinceră prietenie şi de înţelegere reciprocă deplină între cele două partide frăţeşti.

Sesiunea Camerei Populare a R. D. Germane

BERLIN 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 august s-a deschis la Berlin cea de-a XIV-a sesiune a Camerei Populare a Republicii Democrate Germane. Pe ordinea de zi figurează declaraţia guvernului Republicii Democrate Germane: „Cu privire la pericolul militarismului german şi la necesitatea rezolvării paşnice a tuturor problemelor".

După declaraţia guvernamentală prezentată de L. Bolz, au început dezbaterile. La începutul dezbaterilor, H. Matern, preşedintele şedinţei, a dat cuvîntul pentru a face o interpelare deputatului H. Homann (partidul naţional-democrat).

În continuarea dezbaterilor, cuvîntul a fost dat lui W. Ulbricht, pentru a răspunde la interpelare.

Au luat apoi cuvîntul numeroşi deputaţi, care s-au pronunţat în unanimitate în sprijinul declaraţiei guvernamentale.

O delegaţie a Adunării Naţionale a R. P. Bulgaria va vizita Iugoslavia

SOFIA 29 (Agerpres). — După cum anunţă Agenţia Telegrafică Bulgară, o delegaţie a Adunării Naţionale a R.P. Bulgaria va vizita Iugoslavia la sfîrşitul lunii septembrie.

Înmînarea unei declaraţii a guvernului sovietic preşedintelui Nasser

CAIRO 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 28 august E. D. Kiselev, ambasadorul U.R.S.S. în Egipt, a vizitat pe preşedintele Gamal Abdel Nasser şi i-a înmînat o declaraţie a guvernului sovietic în care se spune: Studiind sub toate aspectele şi amănunţit problemele legate de Canalul de Suez, precum şi materialele conferinţei care a avut loc la Londra, între 16 şi 23 august 1956, guvernul sovietic a ajuns la concluzia că orice reglementare a problemei Suezului în conformitate cu principiile şi Carta O.N.U. trebuie să se bazeze pe respectarea drepturilor suverane ale Egiptului, ca stat pe deplin proprietar şi administrator al canalului, garantîndu-se libertatea navigaţiei pe canal pentru totdeauna şi pentru toate ţările care se folosesc de canal.

Pornind de la aceasta şi călăuzit de interesele întăririi păcii şi securităţii în regiunea Orientului Apropiat şi Mijlociu, guvernul sovietic a adoptat hotărîrea de a se asocia la propunerile în problema Suezului care au fost prezentate la 20 august 1956 de către guvernul Republicii India la conferinţa de la Londra.

Nasser va întîlni la Cairo pe membrii aşa-zisului „Comitet al celor cinci"

PARIS 29 (Agerpres). — Postul de radio Cairo anunţă că preşedintele Nasser se va întîlni la Cairo cu membrii aşa-zisului Comitet al celor cinci, care urmează să-i prezinte „planul Dulles" privind Canalul de Suez. După cum se ştie acest plan prevede în esenţă stabilirea unui control străin asupra canalului.

Potrivit aceluiaşi post de radio, data întîlnirii nu ar fi fost încă fixată.

Telegramă

Cu ocazia celei de a 11-a aniversări a proclamării independenţei Indoneziei, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R.P.R. a transmis la 16 august preşedintelui Republicii Indonezia şi poporului indonezian, un mesaj de felicitări şi de bune urări pentru pace şi prosperitate, la care a primit următoarea telegramă de răspuns:

În numele poporului indonezian şi în numele meu personal doresc să exprim Excelenţei voastre cea mai sinceră apreciere şi mulţumiri din inimă pentru amabilul mesaj şi felicitările pe care Excelenţa voastră mi le-a trimis cu ocazia zilei independenţei Indoneziei.

SUKARNO,
Preşedintele Republicii Indonezia

„Zilele filmului mexican"

Sub auspiciile Institutului romîn pentru relaţiile culturale cu străinătatea, se desfăşoară în Capitală cu începere de la 27 august pînă la 2 septembrie „Zilele filmului mexican".

Cinematografele „Victoria", „Tineretului" şi „Aurel Vlaicu" din Capitală, prezintă cu acest prilej filmele mexicane: „Fata mexicană", „Rio Escondido" şi „Maclovia".

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel 7.60 10. Secţia scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 3452 — 52